СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXVI П'ЯТНИЦЯ, 30 СІЧНЯ 2009 РОКУ ЧИСЛО 5 VOL. CXVI FRIDAY, JANUARY 30 2009 No. 5

22 січня урочисто відзначено День Соборности України

КИЇВ. – 22 січня в Україні відбулися урочистості з нагоди Дня Соборности, який відзначається у день проголошення в 1919 році Акту Злуки Української Народної Республіки і Західньо-Української Народної Республіки.

Президент Віктор Ющенко привітав співвітчизників і наголосив, що значення цього свята полягає не лише в історичному контексті, а насамперед, – у дії на майбутнє, у готовності разом працювати на зміцнення в Україні принципів демократії і свободи, поліпшення добробуту громадян. Центральні українські телеканали транслювали звернення Президента України В. Ющенка (див. стор. 3).

Опісля відбулося покладання квітів до пам'ятників Тарасові Шевченкові та Михайлові Грушевському в Києві. У церемонії взяли участь Президент В. Ющенко, голова Верховної Ради Володимир Литвин, секретар Ради національної безпеки і оборони Раїса Богатирьова, Київський міський голова Леонід Черновецький, урядовці, народні депутати, громадські діячі.

22 січня В. Ющенко взяв участь у відкритті композиції „Гетьманська слава" на території Національного історико-культурного заповідника „Гетьманська столиця" в Батурині, Чернігівська область. Композиція

(Закінчення на стор. 5)

Козаки на території Національного історико-культурного заповідника „Гетьманська столиця" в Батурині, Чернігівська область, у День Соборности, 22 січня, коли на території заповідника відбулося відкриття скульптурної композиції „Гетьманська слава", присвяченої п'яти гетьманам, діяльність яких пов'язана з Батурином. Фото: УНІАН

На Чернечій горі відкрито пам'ятник Олексі Гірникові

Олександер Вівчарик

КАНІВ, Черкаська область. – 21 січня на місці загибелі Героя України Олекси Гірника, поблизу могили Тараса Шевченка на Чернечій горі, було відкрито пам'ятник великому українцеві. 31 рік тому пластун О. Гірник прийняв мужнє рішення і спалив себе на знак протесту проти пригноблення України комуністичною владою.

На відкриття пам'ятника приїхали люди з різних реґіонів України, зокрема з Донецька, де було відкрито перший музей О. Гірника, а також його земляки з Івано-Франківщини. Приїхали ветерани Української Повстанської Армії, поет Дмитро Павличко, голова Інституту української національної пам'яті Ігор Юхновський, син страдника, народний депутат України Євген Гірник. Вони говорили про невмирущість подвигу О. Гірника, який мріяв про соборну українську Україну. На цьому наголосив і колишній директор музею Т. Шевченка, а нині Посол України в Білорусі Ігор Ліховий.

„Стоїть перед моїми очима холодний січневий день 1978 року, коли на цій святій землі я йшов по снігу, щоб засвідчити смерть великого українця-смолоскипа. Мусів це зробити як лікар. Він лежав на цьому місці, де зараз постав пам'ятник, обличчям до небес. Перед цим О. Гірник розкидав на схилах гори близько тисячі листівок, які починалися словами Т. Шевченка і закінчувалися ними. О. Гірник боровся за Україну в лавах УПА. Він був людиною могутньої сили духу і гарячого серця. У холодну темну ніч він прагнув освітити шлях до незалежности України", – згадував біля пам'ятного знаку автор першої публікації про О. Гірника Михайло Іщенко.

Пам'ятний знак Олексі Гірникові. Фото: Олександер Вівчарик

Поет Д. Павличко, промовляючи біля пам'ятника, сказав: „Був ще один українець, який спалився на Хрещатику в Києві, – Василь Макух з Львівщини. Він спалився на 10 років раніше, 5 листопада 1968 року, протестуючи проти омо-

(Закінчення на стор. 2)

Різдвяний концерт хору „Думка" відбувся в Ню-Йорку

Перед хором сидять (зліва): о. Теодор Мазур, о. Іван Лишик, Владика Антоній, диригент хору „Думка" Василь Гречинський і концертмайстер хору Лариса Гутникевич. Фото: Марко Лишик

НЮ-ЙОРК. – В неділю, 28 січня, в катедрі св. Володимира Літургію відслужив Архиєпископ Української Православної Церкви в США Антоній, у співслужінні настоятеля о. Івана Лишика.

Після Богослуження відбулися Різдвяний концерт хору „Думка" і сценічна вистава Вертепу у виконанні учнів прикатедральної школи релігії.

Вчителі школи Настя Антонів і Еля Романишин добре підготували з дітьми програму Вертепу. В програму були включені популярні українські колядки, щедрівки, гумористичні інсценізації, деклямація дітей-малят і старшокласників. Інтернет-сторінка парафії: www.stvolodymyruoc.org

о. Іван Лишик

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Б. Тарасюк „очистив” Рух

КИЇВ. — „Очищення лав” Народного Руху України (НРУ) відбулося ціною виходу з партії найстаріших членів НРУ, в тому числі вдови засновника Руху В’ячеслава Чорновола Атени Пашко. Вона вийшла з партії на знак протесту проти політики керівництва, спрямованої на зближення з Бльоком Юлії Тимошенко. Разом з нею про вихід з НРУ заявив заступник голови НРУ Лесь Танюк. Раніше голова НРУ Борис Тарасюк заявив про виключення з партії Ярослава Кендзьора та Івана Стойка, пояснивши, що рішення стосовно них було прийнято 25 січня на позачергових 18-их Всеукраїнських зборах НРУ. Разом з тим, Б. Тарасюк запевнив, що завдяки цим рішенням „Рух вийшов з кризи і рухається вперед“. Б. Тарасюк поінформував, що на з’їзді більш як дві третини делеґатів своїми голосами залишили його на черговий термін на посаді голови НРУ. (*„Українська правда“, УНІАН)*

Президент привітав Патріярха Філарета з 80-річчям

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко 23 січня від імени Української держави привітав Патріярха Київського і всієї Руси-України, Предстоятеля Української Православної Церкви Філарета з 80-річчям. На урочистостях, що відбулися 23 січня в Національній Опері України, Президент подякував Патріярхові за його багатолітню подвижницьку працю. „Ми сьогодні святкуємо ювілей людини, яка за 80 своїх літ пройшла зразкову дорогу свого світського, людського і духовного становлення“, – сказав Президент. Він наголосив, що особисто шанує Патріярха Філарета як видатного діяча Української Церкви, який присвятив себе служінню Господеві й Батьківщині, як проповідника християнських цінностей. Він також звернув увагу, що завдяки праці Патріярха Філарета українською мовою перекладено всі визначні богословські книги. За його безпосередньої участи піднялися з руїн багато зруйнованих храмів. З глибокою шаною Президент згадав принципову позицію Філарета та вибір, зроблений ним у 1990-их роках. „Із Ваших багатьох подвигів, повчань, які Ви дарували, й не тільки українській спільноті, найбільшим вашим подвигом було те, що на початку 1990-их Ви вибрали єдино вірну дорогу – творення єдиної помісної Православної Церкви“, – підкреслив В. Ющенко. За словами Президента, Патріярх Філярет став одним з провідників українського відродження. *(„Майдан“)*

Обговорили об’єднання енерґосистем

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Глава Европейської комісії Жозе Мануель Барозу під час спільної прес-конференції з Президентом України Віктором Ющенком у Брюселі 27 січня заявив, що Европа зацікавлена в об’єднанні українських та европейських електричних та енерґетичних систем. „Ми говорили про стратегічні взаємини між Европейською комісією та українською владою“, – сказав голова Еврокомісії. У свою чергу, Президент України зазначив важливість приєднання України до европейського договору про енерґетичне співробітництво вже в цьому році. В. Ющенко підкреслив, що Україна веде відкриту політику і зацікавлена в тому, щоб Европа розглядала Україну як надійного партнера та транзитера. Крім того, Ж. Барозу привітав позицію В. Ющенка щодо необхідности виконання українсько-російських газових контрактів. Він зауважив, що з січня відбувалися дуже інтенсивні міжнародні переговори щодо газових питань. Важливою він назвав і цю зустріч. „Я вдячний В. Ющенкові за запевнення у тому, що він повністю підтримує угоди між Україною і Росією. Це дуже важливий крок, щоб ефективно розвивати наші взаємини“, – сказав Ж. Барозу. Він також зазначив, що в ході зустрічі представників ЕС та України велика увага приділялася питанню уникнення труднощів з постачанням газу в майбутньому, зокрема мова йшла про вступ України в европейське енерґетичне співтовариство. Ж. Барозу прийняв запрошення В. Ющенка відвідати Україну. Він зазначив, що здійснить цю візиту як символ підтримки політичних та економічних реформ в Україні, які він вважає дуже важливими, в тому числі й для інтеґрації України в Евросоюз. У рамках своєї робочої візити до Брюселю Президент України провів того ж дня зустріч з керівництвом Европейського союзу. *(„Кореспондент“)*

У Симферополі відкрилася виставка УПА

СИМФЕРОПІЛЬ. — 20 січня в Симферополі відбулося відкриття виставки „Українська Повстанська Армія: історія нескорених”. У відкритті виставки взяли участь представники громадських та політичних організацій Криму, особливо важлива була присутність таких справжніх учасників бойових дій у складі УПА, як Йосип Воробчак. З вітальним словом до кримчан звернулися відомі політики вчені та свідки подій героїчної боротьби УПА за незалежність України. На виставці представлено понад 500 фотографій та документів з радянських та німецьких архівів, які були засекречені протягом багатьох десятиліть, а також внутрішні документи УПА. Голова Кримської організації Української народної партії Олег Фомушкін зазначив: „Крим є особливою територією країни через перебування на півострові окупаційних військ Російської Федерації. Кримчани постійно відчувають втручання поважного сусіда, який намагається в будь-який спосіб посилити свою аґресію проти України. Тому на прикладі героїв УПА ми маємо об’єднатися і бути наготові захистити свою державу від будь-яких посягань та докласти зусиль до унеможливлення присутности окупантів“. *(„Майдан“)*

Працівники ЛАЗ передали Росії „ноту протесту“

ЛЬВІВ. — Працівники Львівського автобусного заводу (ЛАЗ) в середу, 21 січня, протестували перед Генеральним консульством Російської Федерації у Львові. Трудовий колектив вимагає від влади Росії вплинути на власників заводу братів Чуркіних, які заборгували працівникам мільйони гривень. Під стіни дипломатичної установи працівники заводу прийшли з плякатами „Росія, відповідай за „русских!“ та „Громадянина Росії Чуркіна за голодомор працівників ЛАЗу – до криміналу!“. Як пояснив голова страйкового комітету Володимир Будзан, заборгованість працівникам становить понад 7 млн. грн. Колектив вже виграв трудовий арбітраж у керівництва заводу, і суд зобов’язав директора виплатити заборгованість, утім, директор втік, каже В. Будзан. Працівники переконані, що заборгованість створена штучно, завод повинен мати гроші, кажуть вони, бо були замовлення і впродовж року випускали автобуси. Проте, платні люди не отримували вже вісім місяців. З протестуючими спілкувався Генеральний косул Росії Євген Гузєєв. Він запевнив, що поінформує про ситуацію на ЛАЗі Міністерство закордонних справ Росії. Однак, йому не відомо місце перебування власників – Чуркіних, і телефонного зв’язку з ними теж немає. У цій ситуації місцева влада виявилася безсила, далі переговорів справа не зрушила. Щоправда, на рівні області створено комісію з перевірки виконання російськими власниками інвестиційних зобов’язань. (*„Німецька хвиля“)*

Генеральна прокуратура перевіряє інформацію щодо смерти В. Чорновола

КИЇВ. — Генеральна прокуратура України перевіряє інформацію щодо насильницької смерти провідника Народного Руху В’ячеслава Чорновола та його водія Євгена Павлова після зіткнення з вантажівкою 25 березня 1999 року. 23 січня народні депутати України Ярослав Кендзьор та Іван Стойко повідомили засоби масової інформації, що їм стало відомо про насильницьку смерть В. Чорновола та Є. Павлова. „Пресслужба Генеральної прокуратури України уповноважена заявити, що ця інформація вже певний час є предметом розслідування у кримінальній справі“, – зазначається у повідомленні. Генпрокуратура звертається до журналістів, політиків та державних діячів з проханням утриматися від розповсюдження та коментарів даної інформації, оскільки це може зашкодити встановленню істини у справі. Про висліди перевірки цієї інформації відомство обов’язково поінформує засоби масової інформації та громадськість. 23 січня народні депутати з фракції „Наша Україна-Народна самооборона“ Я. Кендзьор та І. Стойко заявили, що мають дані від свідків про те, що В. Чорновіл та його водій Є. Павлов після зіткнення з вантажівкою були живі, але їх „добила“ кастетом невідома особа. Я. Кендзьор наголосив, що судово-медичні експерти закріпили той факт, що на черепах і В. Чорновола, і Є. Павлова містяться „лінійні чотири удари, які могли бути зроблені ззовні... зокрема кастетом“. Я. Кендзьор, зазначив, що 25 березня 1999 року в Кіровоградській області встановлено, що за В.Чорноволом здійснювалися негласні заходи спостереження, якими керував один з високопосадовців міліції України. (*УНІАН)*

У Закарпатті відкрився новий гірськолижний курорт

УЖГОРОД. — Перші любителі швидкісних лижних спусків скористалися послугами нового зимового курорту „Красія“, що відкрився у закарпатському селі Вишка. Турбаза має дві траси довжиною 1,200 і 1,800 м. та крісельні гірськолижні витяги на схилах гори Красія. Цьогоріч проблем зі снігом не було, та все ж снігові гармати напоготові. Щогодини тут обслуговують до 3,000 осіб. Добра слава про новий курорт шириться швидко, отож бажаючих відпочити тут багато. Тим паче, що у зв’язку зі складнощами в оформленні шенгенських віз та подорожчанням доляра багато заможних українців, які відпочивали раніше в Европі, тепер переорієнтувалися на рідні Карпати. Ціни у „Красії“ помітно нижчі, ніж, скажімо, у сусідній Словаччині, а обслуговування не поступається европейському. До речі, торік на Закарпатті відкрилося 16 туристичних баз, ще 40 готуються до відкриття через рік-два. Стали до ладу п’ять гірськолижних витягів, три з них – крісельні. Кількість туристів, які відвідали Закарпаття минулого року, збільшилась майже на 40 відс. (*Радіо „Свобода“)*

На Чернечій горі...

(Закінчення зі стор. 1)

сковлення України, українського Киева і проти введення військ Варшавського договору у Прагу. Два таких українці були у XX ст. Чи є в нас українська нація? Є нація Т. Шевченка і О. Гірника, Івана Франка і В. Макуха! Це нація великих людей, що здатна об’єднати вогонь свого життя і вогонь своєї політичної геніяльности!“.

Пам’ятний знак відкрив голова обласної державної адміністрації Олександер Черевко.

Лікар Михайло Іщенко, дописувач „Свободи“, приніс до місця загибелі Олекси Гірника символ України – калину.

Промова Президента України Віктора Ющенка з нагоди Дня Соборности України

Дорогий Український народе!

Шановні співвітчизники!

Сьогодні ми відзначаємо 90-ту річницю об'єднання України в єдину державу – проголошення Акта Злуки. Учасник визвольних змагань, перший міністер закордонних справ України Олександер Шульгин писав: „Ідея, проголошена 22 січня 1919 року, живе й житиме: нас поділяли кордони, але цей акт назавжди встановив: існує єдина українська нація".

Значення цієї події, безумовно, виходить за межі політичних, часових і навіть географічних обставин 1919 року. Вона стала для України вічною цінністю. Цей день – знак. Цей день – символ. Символ соборности, єдности, здатности українців до консолідації, до праці і битви за власну державу. Попри чужі імперії, попри загарбання і асиміляцію українська нація перемогла і залишилася єдиною й неподільною. Ця істина прийшла з глибин народу, пробудженого до життя національною революцією 20-их років.

„Здійснилися віковічні мрії, якими жили і за які вмирали кращі сини України", – викарбовано на скрижалях Акта Злуки, на Софійській площі, 90 років тому.

Акт злуки – це єдність нашого духу, часу і простору. Це – наша ідея, піднята мов прапор, передана нам, і нам належить передати її в руки майбутнього, нашим дітям і нашим правнукам. Відновлення нашої незалежности у 1991 році бере своє життя якраз з цього дня.

Ідея єдности перемогла, коли постав живий ланцюг 22 січня 1990 року. Тодішня, вільна і велика у своїй щирості та свободі демонстрація єдности мільйонів українців не залишила сумніву. Імперії гинуть. Імперії падають. А Україна – вічна.

Це підтвердив Божий день 24 серпня 1991 року. Це утвердив Божий день 1 грудня 1991 року. Понад 90 відсотків наших громадян, у тому числі, і присутні, проголосували за незалежність. Ми були як ніколи сильні, бо були єдині. Ми можемо бути сильні, якщо ми єдині.

Я хочу скласти щиру шану тим, хто 90 років тому підняв над нашою землею ідею нації, держави і нашої народної єдности.

Ми згадуємо десятки тисяч патріотів, які стали інтелектуальним, духовним і військовим проводом нашого народу. Ми вшановуємо імена Михайла Грушевського, Володимира Винниченка, Євгена Петрушевича, Симона Петлюри, Євгена Коновальця та інших діячів і лідерів України – Української і Західньо-Української Народних Республік. Ми з вдячністю згадуємо всіх співвітчизників, які в час національної революції 1917-1921 років боролися за нашу державу.

Дорогі співвітчизники, ми переживаємо нелегкі часи з одної сторони, але я переконаний, величаві та знакові. Як ніколи раніше, сьогодні потрібна наша єдність, розсудливість, мудрий вибір.

Однією з причин, чому Українська держава зазнала тимчасової поразки на початку XX ст., було те, що широкі верстви людей повірили в солодку брехню більшовиків. Це обернулося смертю мільйонів українців, які мріяли про Українську державу і незалежність.

Безумовно, за минуле треба нести відповідальність. І якщо хочемо гідного життя, кожен висновок, у тому числі і того часу, треба викарбувати на чолі.

Не треба бездумно вірити солодким обіцянкам.

Не треба бездумно вірити політикам, які спроможні одномоментно здати національні інтереси.

Не треба сподіватися, що хто-небудь замість нас створить успішне сьогоднішнє наше життя.

Наша сила – повторюю багато разів – це єдність навколо рідної держави. Це є пріоритет номер один. Держава не будується завтра чи післязавтра – держава будується сьогодні. Українцями стають не завтра і не післязавтра – ними стають сьогодні.

Ця єдність, на жаль, не так часто існує серед політиків, які дуже часто розглядають рідну країну як черговий бізнес-проєкт.

Але я переконаний, що ця єдність завжди існувала і завжди буде існувати серед українського народу, серед українських звичайних людей. Саме до цих людей я завжди звертаюся і звернене моє слово сьогодні.

Прагнення допомогти співвітчизникам об'єднало українців під час аварій в Алчевську, Ожидові, трагедій в Дніпропетровську, Евпаторії, в тому страшному і важкому літі, яке пережили в 2008 році шість областей України, де десятки тисяч людей були викинуті буквально за три дні на вулицю. Це джерела нашої єдности, джерела нашої гордости.

Прагнення гордитися за свою країну об'єднало українців під час перемог нашої олімпійської і паралімпійської збірних у Пекіні чи футбольної збірної на чемпіонаті світу з футболу.

Небайдужість і турбота об'єднали українців в акції „Зігрій любов'ю дитину", коли без жодної державної копійки за один рік майже тисячі багатодітних родин (де 10 і більше дітей) – повторюю, без жодної копійки державного чи місцевого бюджету – отримали 800 будинків, зроблені в сотнях будинків ремонти, надана техніка, побутові прилади. Дали майбутнє, переконаний, тисячам людей. Але найголовніше, що ми можемо одне одному дати, – це надія, це віра. Є віра – можна гори зрушувати з місця.

Прагнення зберегти тепло в оселях українців по всій країні об'єднало зусилля наших українських інженерів, техніків, управлінців, менеджерів, які забезпечили безперебійне постачання газу із західних газосховищ до людей в Донбас, Луганськ, Харків, Дніпропетровськ. Наша система працювала так, як не передбачалося жодним з проєктів, включаючи і час розбудови цієї газотранспортної системи. Була зроблена колосальна робота, і по суті, зірваний той плян, мета якого була східні реґіони України поставити на коліна. Завдяки високому професіоналізму українських фахівців надскладне технічне завдання з розвороту газотранспортної системи було вирішене за кілька годин 1 січня. Ці люди виконали свій обов'язок так, як належить патріотам України.

Сьогодні перед Україною постали небезпечні загрози – нові, втім, з добре відомою нам аґресивною природою. Я закликаю все українське суспільство об'єднатися навколо національних цінностей, навколо української державности. Саме для них і лише для них присвячена й моя праця як Глави Української держави.

Рідна держава потребує загальносуспільної єдности. Ми сильні, коли єдині. Це потрібно підтвердити якраз зараз, бо це надзвичайно цінно. Так, ми, українці, шануємо всі інші народи і інші держави. Не шукаємо собі ворогів і прагнемо розширювати коло наших партнерів. Але з кожним ми зобов'язані говорити виключно з позиції гармонії наших відносин на базі національного інтересу. Звідси постане наша нездоланна сила, наша гідність і, безумовно, наша безпека.

Як европейська нація, співтворець европейської історії, культури та духовних ідеалів, ми бачимо своє майбутнє в єдиній демократичній Европі та в системі евроатлантичної системи безпеки.

Як єдина нація, ми маємо покласти край будь-яким штучним внутрішнім поділам і непорозумінням. Українська держава постала на споконвічних етнічних українських територіях.

Тіло нашої нації єдине, дух наш спільний, наша доля неподільна.

Наша національна єдність, безумовно, жива й активна.

Лише рідна держава, її єдність, усвідомлення того, що національний суверенітет і соборність вищі понад усе, – є запорукою повнокровного, безпечного існування нашого народу.

Соборність – це наше священне надбання.

Ідея, піднята мов прапор 90 років тому, сьогодні знаходиться в наших руках. Вона повинна жити вічно і вічно передаватися вперед.

Ми – одна нація. Одна Батьківщина. Одна Україна.

Слава Україні!

22 січня 2009 року, Київ

Вітання з нагоди Дня Соборности України

Дорогі друзі!

Від імені Міністерства закордонних справ України щиро вітаю вас з видатною датою – 90-літтям проголошення Акта Злуки Української та Західньо-Української народних республік.

22 січня 1919 року високе зібрання на Софійському майдані повідомило на увесь світ про об'єднання історичних українських земель у соборній державі. Велика Злука стала могутнім виявом прагнення українського народу до територіяльної консолідації, свідченням його міцної національної, культурної та духовної єдности.

З нагоди знаменного свята бажаю всьому світовому українству успіхів у важливих починаннях, добробуту і процвітання.

Упевнений, що наша єдність, взаємна повага і підтримка є найліпшою ґарантією славного українського майбуття.

З повагою,

Володимир Огризко,
міністер закордонних справ України

* * *

22 січня 1919 року збулася віковічна мрія українського народу жити одною сім'єю на своїй землі, в єдиній державі, не роз'єднаній кордонами і не розділеній недружніми сусідами.

І хоча Українська незалежна соборна держава через складні політичні умови проіснувала недовго, День Злуки 22 січня 1919 року залишиться в пам'яті як знаменний день, коли українці голосно і рішуче заявили про свою єдність.

Злука земель у 1919 році стала міцним підґрунтям до розгортання визвольних змагань у наступні часи та до здобуття незалежности України 24 серпня 1991 року, а також наочно довела марність спроб роз'єднати єдиний український народ.

Отож завданням світового українства є усвідомити значення цього історичного факту та примножувати ідеї соборности та державотворення, що є запорукою поступального соціяльно-економічного і культурного розвитку України. Разом з тим ми повинні протистояти провокаційному протиставленню українців один одному та розмежуванню споконвічних українських земель на схід і захід і пам'ятати, що нашим святим обов'язком є берегти національну єдність народу та Українську Самостійну Соборну Державу.

Світовий Конґрес Українців
Євген Чолій, президент
Стефан Романів, генеральний секретар

* * *

22 січня 2009 року українці з усього світу вшановують визначний день своєї національної історії – 90-ту річницю Дня Злуки. Після століть чужоземної окупації, Акт Злуки, що об'єднав Українську Народну Республіку з Західньо-Українською Народною Республікою в єдину Українську Державу був урочисто проголошений. Таким чином, після багатьох століть чужоземного панування, українські етнічні території були об'єднані під покровом однієї держави. Незважаючи на те, що цей період не був довготривалим, Акт Злуки став наріжним каменем в українській народній боротьбі за свободу і незалежність.

Будучи символом територіяльної і духовної єдности України, як суверенної держави, 22 січня назавжди залишиться в історичних літописах датою нового народження Української нації та іскрою, що запалила віру українців і пізніше переросла в Декларацію Незалежности 24 серпня 1991 року.

Український Конґресовий Комітет Америки (УККА) щиро вітає Українську державу і всіх українців з нагоди 90-ої річниці Дня Злуки. Нехай ми ніколи не забудемо про боротьбу і про жертовність наших прабатьків в ім'я свободи, і нехай ми завжди пам'ятаємо, що єдність є основою нашої незалежности.

Слава Україні!

Від імені Крайової екзекутиви УККА,
Тамара Олексій, президент
Марія Дупляк, екзекутивний секретар

АМЕРИКА І СВІТ

Б. Обама просить Конґрес 825 млрд. дол.

ВАШІНҐТОН. — Барак Обама 26 січня закликав Конґрес діяти якомога швидше і затвердити його нову в'язку плянів стимулювання американської економіки вартістю у 825 млрд. дол. І хоча обидві палати Конґресу контролюють тепер демократи, які вже заявили, що підтримають плян Б. Обами, Президентові необхідно, щоб його програму підтримали і республіканці. Захищаючи перед Конґресом свій плян порятунку економіки, Б. Обама одразу після своєї інавґурації скликав двопартійну нараду. Після того Б. Обама звернувся за підтримкою безпосередньо до американського народу у своєму першому щотижневому зверненні на посаді Президента: „Якщо ми не будемо діяти рішуче і швидко, поганий стан економіки може стати набагато гіршим". Республіканці вже продемонстрували, що плян Б. Обами їх не дуже влаштовує. Проєкт пляну був затверджений сенатським комітетом без жодного голосу республіканця. Деякі зі заходів стосовно безробіття, медичного забезпечення і допомоги місцевим урядам вплинуть на економіку вже цього року. Але вислід дії інших буде видно не скоро. Обіцяючи відкритість усього процесу використання грошей, Б. Обама каже, що інформація про усі проєкти, усіх підрядників і кількість задіяних осіб буде оприлюднена на веб-сторінці Білого Дому. *(„Голос Америки")*

Арабські країни виділили понад 1.5 млрд. дол.

КАЇР, Єгипет. — Арабські країни виділили на відновлення смуги Ґаза понад 1.5 млрд. дол., повідомив 27 січня у Каїрі Генеральний секретар Ліґи арабських держав (ЛАД) Амр Муса після закінчення позачергового засідання ради цієї найбільшої міжарабської організації на рівні постійних представників. Рада також ухвалила рішення зформувати слідчий комітет з арабських представників, які відвідають смугу Ґази і за підсумками поїздки підготують доповідь про дії Ізраїлю. Постійні представники країн-учасниць ЛАД ухвалили також рішення активізувати, в координації з Єгиптом та Йорданією, зусилля з надання надзвичайної гуманітарної допомоги палестинцям у смузі Ґази. *(„День")*

Б. Обамі довелося заприсягтися наново

ВАШІНҐТОН. — Президент США Барак Обама в середу, 21 січня, мусів повторити процедуру вимовлення президентської присяги. Це пов'язано з тим, що в день інавґурації голова Верховного суду США Джон Робертс, за яким Б. Обама церемоніяльно повторював слова клятви, переплутав їх порядок, і відтак клятва була вимовлена неправильно. Як пояснив юрисконсульт Білого Дому Ґреґ Крейґ, повторно клятва була вимовлена „з міркувань обачности". Загалом можна було обмежитися і першим принесенням присяги, але щоб усе було бездоганно за Конституцією, процедуру вирішили повторити начисто: замість „виконувати обов'язки Президента Сполучених Штатів сумлінно" (як прозвучало), „сумлінно виконувати обов'язки Президента Сполучених Штатів" (як належить). Повторна церемонія приведення до присяги була проведена Дж. Робертсом в одному з кабінетів Білого Дому. *(УНІАН)*

Сенат затвердив Гіларі Клінтон на пост Держсекретаря США

ВАШІНҐТОН. — Сенат 21 січня затвердив Гіларі Клінтон на посаді Державного секретаря Сполучених Штатів Америки. За кандидатуру Г. Клінтон проголосували 94 сенатори, проти – двоє. Проти кандидатури Держсекретаря проголосували республіканський сенатор від Південної Каролайни Джім ДеМінт і республіканський сенатор від Луїзіяни Дейвид Вітер. Раніше представники Республіканської партії в Сенаті зажадали поіменного голосування щодо кандидатури Г. Клінтон. Приводом для цього стали побоювання, що на посаді Держсекретаря у Г. Клінтон може виникнути конфлікт інтересів з її чоловіком, колишнім Президентом США і громадським діячем Билом Клінтоном. Президент США Барак Обама висунув кандидатуру Г. Клінтон 1 грудня 2008 року. Перед загальним голосуванням кандидатура Г. Клінтон вже пройшла затвердження в Комітеті Сенату США з зовнішньої політики, де її підтримали 16 з 17 членів комітету. (*УНІАН).*

Радек Сікорський: НАТО втомився від розширення

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Міністер закордонних справ Польщі Радек Сікорський 26 січня сказав, що Північно-атлантичний альянс втомився від розширення і наразі не має намірів приймати Україну та Грузію. Р. Сікорський, який, як вважають, є головним кадидатом на посаду Генерального секретаря НАТО, коли обиратимуть нового керівника у квітні, наголосив, що членство обох країн в альянсі є досить далекою перспективою. На зустрічі НАТО у квітні минулого року Україні та Грузії сказали, що вони будуть членами альянсу, хоча й не було запропоновано графіку. Р. Сікорський сказав, що члени альянсу повинні дотримуватись обіцянки, але наголосив, що наразі країни-члени НАТО хочуть заохотити Київ та Тбілісі до проведення реформ. Міністер заперечив, що неотримання Грузією та Україною пляну дій щодо членства можна трактувати як перемогу Росії, яка проти розширення НАТО на схід. На зустрічі в Румунії Польща була одним з найактивніших членів, які підтримували надання Україні та Грузії пляну щодо майбутнього членства в НАТО. *(Бі-Бі-Сі)*

У Москві обрали кандидатів на престіл патріярха РПЦ

МОСКВА. — 25 січня в Москві Архієрейський собор Російської Православної Церкви (РПЦ) назвав трьох кандидатів на патріярший престіл, який залишається вільним після смерти Патріярха Алексія II у грудні. Та подія відбулася перед тим, як у четвер, 29 січня, має бути обрано Патріярха Московського та всієї Русі на Помісному соборі. Як і очікувалося, найбільше голосів архиєреїв дісталося Митрополитові Смоленському та Калінінґрадському Кирилові, якого називають фаворитом Кремля. Він відомий багатьом росіянам завдяки своїй щотижневій програмі на телебаченні та є членом Ради зі співпраці з релігійними об'єднаннями при президентові Росії. Іншими двома претендентами на патріярший престіл РПЦ були Митрополит Калузький і Боровський Климент і Митрополит Мінський і Слуцький Філарет. Раніше називали одним з найвірогідніших кандидатів і Митрополита Київського і всієї України Володимира, проте нещодавно він відмовився від претензій на престіл в РПЦ. (*Бі-Бі-Сі)*

„Гамас" пропонує Ізраїлеві укласти річне перемир'я

ҐАЗА. — Делеґація „Гамасу" 26 січня на переговорах про мирне вреґулювання в смузі Ґаза запропонувала укласти річне перемир'я з Ізраїлем за умови зняття бльокади анклаву. Як заявив представник „Гамасу" Айман Тага, його делеґація висунула контрпропозицію у відповідь на ізраїльський плян, в якому йдеться про перемир'я терміном на півтора року з частковим відкриттям кордонів. Ізраїльську пропозицію делеґація „Гамасу" відхилила. За словами А.Таги, палестинські парляментарі тепер повинні обговорити варіянт річного перемир'я з керівництвом політбюро „Гамасу" у Дамаску (Сирія). В Каїрі тривають непрямі переговори між Ізраїлем і „Гамасом" про укладення перемир'я за посередництвом Єгипту. Тритижнева військова акція Ізраїлю в смузі Ґази, що розпочалася 27 грудня 2008 року, завершилася одностороннім припиненням вогню з боку Тель-Авіву. У висліді військових дій в смузі Ґази, за даними Палестинського центру захисту прав людини, загинули близько 1,300 палестинців, більше половини з яких - мирні жителі. З боку Ізраїлю було убито 13 осіб, включаючи трьох цивільних. Військова кампанія Ізраїлю викликала міжнародну критику за застосування набоїв з фосфором і обстріл гуманітарних представництв ООН, в яких намагалися знайти притулок жінки і діти. *(„День")*

У США відзначили річницю Акту Злуки

ВАШІНҐТОН. — У четвер, 22 січня, у США відзначили 90-ту річницю Акту Злуки Української Народної Республіки (УНР) та Західньо-Української Народної Республіки (ЗУНР). Урочистості відбулися у містечку Дженкінтавн, Пенсильванія, повідомила 23 січня прес-служба Посольства України у Вашінґтоні. В урочистостях взяли участь Посол України у США Олег Шамшур, Постійний представник при ООН Юрій Сергєєв, Генеральний консул в Ню-Йорку Микола Кириченко та інші українські дипломати і представники української громади. Учасники зібрання вшанували пам'ять Лонгина Цегельського, одного з керівників ЗУНР. Відправу відслужив Митрополит Української Католицької Церкви у США Стефан Сорока. Звертаючись до зібрання, О. Шамшур наголосив, що об'єднувальна акція 1919 року залишила глибинний слід в історичній пам'яті українського народу, про що свідчить відновлення незалежности України в 1991 році. Він висловив переконання, що сучасна Україна стає дедалі сильнішою, заможнішою й демократичнішою, втілюючи прагнення й сподівання багатьох поколінь українців. Л. Цегельський був видатним українським політичним діячем, дипломатом, юристом, журналістом і видавцем, який усе своє життя присвятив меті набуття Україною незалежности. У 1918 році Л. Цегельський обійняв посаду секретаря внутрішніх справ ЗУНР, а незабаром став автором тексту Акту злуки між ЗУНР та УНР. У 1920-1921 роках. Л. Цегельський представляв уряд УНР у США і залишився там після створення СРСР. Він відігравав важливу ролю у політичному і культурному житті української діяспори, був серед засновників Українського Конґресового Комітету Америки. (*„Майдан"*)

М. Кадафі запропонував Б. Обамі розпочати переговори

ТРІПОЛІ, Лібія. — Лібійський провідник Муамар Кадафі 22 січня запропонував новому урядові США вступити в діялог з главою міжнародної терористичної організації „Аль-Кайда" Осамою бен Ладеном. Цю думку він висунув під час телемосту з студентами Джорджтавнського університету, розташованого в Вашінґтоні. На думку М. Кадафі, О. бен Ладен останнім часом подавав сигнали про готовність до переговорів зі Заходом. „Осама бен Ладен – людина, якій треба дати можливість змінитися. Можливо, через діялог ми зрозуміємо, що змусило його зробити те, що він зробив", – сказав М. Кадафі. За кілька днів до інавґурації Барак Обама заявив, що терористична мережа „Аль-Кайда" та її провідник О. бен Ладен залишаються „загрозою номер один" для безпеки США. Б. Обама зробив цю заяву невдовзі після появи в інтернеті виступу О. бен Ладена. Провідник „Аль-Кайди" цього разу закликав мусульман усього світу оголосити „джигад", щоб припинити військову акцію Ізраїлю в смузі Ґази. *(„Кореспондент")*

Смертна кара в Китаї за отруєне молоко

ПЕКІН. — У Китаї двох осіб засудили до смертної кари у зв'язку з минулорічним скандалом щодо молока з шкідливими домішками, від якого померло шість немовлят та понад 300 тис. дітей отруїлись. Суди відбулися поспішно (один з них тривав лише 14 годин), за зачиненими дверима, навіть родини потерпілих не мали жодного доступу до інформації, а покарання виявилися найжорсткішими. Багато людей були стурбовані не лише скандалом, але й тим, що влада намагалася приховати його і виявилася байдужою до здоров'я тисяч дітей. *(Бі-Бі-Сі)*

Пам'ятаймо і славмо Крути

1917-1921 роки представляють в історії нашого народу цілу стихію його змагань та сподівань. Коли у буреломному 1917 році затріщала та розкололася Російська імперія, на вулицях Києва залопотіли, вперше від давніх давен, блакитно-жовті українські прапори. Проголошено самостійність та незалежність України у першому національному парляменті – Центральній Раді. Але неспокійно було на серці в українців.

Ще не відгомоніли піднесені слова IV Універсалу 22 січня 1918 року, котрим світові проголошено волю українського народу („Народе України! Своєю силою, волею, словом стала на землі вільна Українська республіка. Віднині Українська Народна Республіка стає самостійною, від нікого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського народу"), а вже до Києва хмарою посунули з півночі російське більшовицьке шеститисячне військо, що складалося з червоноґвардійців Москви та Брянська й балтійських „матросів" під проводом колишнього царського жандармського підполковника Михайла Муравйова, що перейшов на службу до більшовиків. Метою більшовиків було розтоптати новопосталу державу Україну.

Молодий український уряд на чолі з Володимиром Винниченком у своїх щедрих промовах обіцяв всілякі блага, але не вмів і не хотів організувати збройної сили, щоб захистити себе і той лад, що його прагнув запровадити на рідній землі. Політики Центральної Ради, діючи за соціялістичними гаслами, популярними в той час, перешкоджали спробам створити армію. Крім того, в Центральній Раді за оборону відповідали люди, які були тісно пов'язані з Москвою. Найголовнішою вадою національної безпеки було те, що в Україні не було організовано протидії більшовицькій пропаґанді.Тому коли війська М. Муравйова рушили в Україну, їм не було кого протиставити. Влада мала під рукою дуже невеликі сили.

Але була молодь. Коли настав критичний час, київські студенти і гімназисти швидко зібралися і вирушили назустріч московським наїзникам. Чи знали ті, хто посилав цих дітей, що посилає їх на смерть? Самі юнаки знали і пішли, не вагаючись.

29 січня 1918 року біля станції Крути на Чернігівщині відбувся бій сотні Першої юнацької школи ім. Богдана Хмельницького, сотні Студентського Куреня з добре вишколеним шеститисячним більшовицьким військом. Ось як згадував цю битву Аверкій Гончаренко, командир куреня Юнацької школи : „Раннім ранком червоні розпочали свій наступ у зімкнутих колонах, виглядало так, якби ішли на параду, занедбуючи найпримітивніші засоби безпеки. Тільки-но червоні наблизились на віддаль пострілу, ми їх привітали сильним вогнем чотирьох сотень і 16 кулеметів. Щойно під прямими пострілами переходили вони в розсип, зазнаючи великих втрат у своїх рядах".

І ніхто з тої молоді не затремтів, ніхто не кинув бою, а відважно стали до боротьби з численнішим і сильнішим московським наприклад... нападником. Ось що згадує невідомий автор про Крути. „Не уступали. Пощади не просили. Гинули, бо в обороні чести нації творили геройчну епопею, якої приклад мав струснути совістю не лише сучасної їм, але всіх грядущих поколінь".

Київські студенти та гімназисти загинули на крутянській землі, рясно скропивши її своєю юною кров'ю в обороні своєї молодої держави. Їхня самовідданість записана золотими буквами на новій сторінці в історичній книзі буття України – назва якої є – Крути.

Поет Марко Боєслав правдиво висловився про молодих героїв:

Їх – юних сміливців,
лиш жменька була,
Із серцем зі сталі
і духом з ґраніту.

Опір під Крутами стримав на кілька днів захоплення Києва більшовиками, що сприяло успішному укладенню Берестейського договору. Важливим також було моральне значення бою, котрий став символом жертовности та любови в обороні своєї держави.

Не надовго, на той раз, більшовики окупували Київ. На початку березня Київ було звільнено, і 19 березня 1918 року тіла 27 юнаків, замордованих в Крутах, перевезли до Києва і поховали з військовими почестями на Аскольдовій могилі.

Події того дня стали передвісниками мрії багатьох поколінь українського народу, що завершилася в Києві 24 серпня 1991 року – проголошенням Незалежної держави України.

Треба, щоб молоде покоління знало про події на станції Крути та з непохитністю крокувало у світле майбуття своєї країни стежкою, протоптаною крутянцями. Тоді напевно здійсняться написані Петром Кононенком слова:

Пливуть віки.
І Україна в них:
В серцях усміхнена, розквітла
Чорноброва, — ...

Подвиг українських юнаків під Крутами у боротьбі за волю України залишиться назавжди як символ національної чести.

Вічна пам'ять героям Крут і їхньому подвигові!

Х. В-Ф.

22 січня...

(Закінчення зі стор. 1)

присвячена п'яти гетьманам, діяльність яких пов'язана з містом. В. Ющенко подякував усім, хто доклав зусиль до створення пам'ятників. За вагомий особистий внесок у створення заповідника в Батурині нагороджено групу причетних до цієї справи осіб. Зокрема орденом „За заслуги" III ступеня нагороджені громадяни Канади, історики Зенон Когут і Володимир Мезенцев. *(УНІАН, Прес-служба Президента України)*

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

До 65-річчя творення в Німеччині Українського Юнацтва

Д-р Іван Гвозда

Впродовж лютого 1944 року Восьмий загін Американських повітряних сил (U.S. 8th Air Force) здійснив масивний повітряний напад на Німеччину. Протягом п'яти днів відбулося приблизно 4,000 бомбардувань і було скинуто більш ніж 10 тис. тонн бомб (більше, ніж впродовж усього попереднього року). „Ці повітряні атаки були початком кінця „Люфтваффе" – повітряних сил Німеччини", відзначають дослідники (Hans-Adolf Jacobsen Arthur L. Smit, Jr., „World War II – Policy and Strategy", Clio Books, Oxford, England, 1979).

Урядові Райху потрібно було охоронити воєнну продукцію, шляхи зв'язків, матеріяльні та людські ресурси, які нещадно проковтувала чорна яма фронтів. Як пише у вступі до своєї книжки Зенон Зелений, зокрема пекучою потребою німців було боронити країну перед повітряними нападами („Українське Юнацтво у вирі Другої світової війни", Братство колишніх вояків 1-ої дивізії Української Національної Армії, Торонто, 1965). Тому врешті прийняли рішення заанґажувати до оборонної протилетунської артилерії членів „Гітлерюґенду" – німецьке Юнацтво у віці 15-18 років, а відтак молодь з окупованих Німеччиною країн, щоб замінити ними старших вояків протилетунської оборони і таким чином поповнити кілька фронтових дивізій.

Особливу ролю у залученні німецької молоді, зрештою, як і ненімецької, до „Гітлерюґенду" відгравав Гайнріх Гімлер. Він призначив старшину німецького юнацтва гавптбанфюрера Нікеля на пост керівника Станиці протилетунської допоміжної служби – „Houptstelle Hauptbannfuehrer Nickel", яка підлягала міністерству для окупованих східних теренів („Der Reichsminister fuer die besezten Ostgebiete").

З. Зелений у своїй книжці підкреслює, що, мабуть, сам Нікель подав думку урядові безпеки Райху, щоб до служби протилетунської оборони набирати молодь з окупованих німцями країнах, до речі – на базі „добровільного зголошення".

Коли в перших місяцях 1944 року Америка своїм нищівним бомбардуванням зсувала Райх в останню фазу її „Армаґедону", у другій половині квітня від полковника Альфреда Бізанца (голова Військової управи Дивізії „Галичина"), Український Центральний Комітет (УЦК) довідався, що до Львова прибули з Берліну 22 німецьких старшин і підстаршин з обербаннфюрером Гавптом на чолі, які з доручення штабу Нікеля мали провадити в Східній Галичині акцію „добровільного" набору українських хлопців. Тут треба підкреслити, що набори були застосовувані також і до молоді східної частини України. Одначе, ціла справа з головою УЦК, проф. Володимиром Кубійовичем так легко, як німці собі уявляли, не пішла. Він, як самі німці його називали – „впертий лемко", заявив А. Бізанцеві в присутності д-ра Костя Паньківського, редактора Михайла Добрянського і Зенона Зеленого, „що з цієї муки хліба не буде", та ще й зарядив, щоб З. Зелений (керівник Відділу опіки над молоддю й родиною в УЦК і член Військової управи) в цій справі не контактувався з Гавптамом, але чекав, поки він сам до нас зголоситься".

В ті часи на німців не треба було довго чекати. Наступного дня, 20 квітня, відвідав З. Зеленого політичний референт німецької Служби безпеки (СБ) на Галичину Кольф, який сказав, що „завдання УЦК – всіми засобами підтримати цю акцію і подбати про те, щоб вона повністю вдалася".

На доручення В. Кубійовича і К. Паньківського, З. Зелений зустрівся з Гавптом 21 квітня і почув таке: „Гадаю, що ви свідомі ваги цієї справи, вона ясна і така для вас корисна, що на неї негайно, із замкненима очима, належить дати позитивну відповідь, і то з подякою, бо ж ідеться про вашу честь у побудові нової Европи". Цим Гавпт закінчив дискусію з З. Зеленим про доцільність чи недоцільність акції набору українського юнацтва і дав зрозуміти, що незалежно від УЦК такий вибір відбудеться, і то в скорому часі і темпі.

Неґативне наставлення українських провідників до наміру німців залучити наше юнацтво до протилетунської оборони Райху німцям не сподобалося. Кольф через З. Зеленого став переконувати українські чинники в тому, що наше юнацтво скористає зі служби в „Люфтваффе". Окрім того, що воно не підлягатиме примусовому вивезенню на працю до Німеччини, „хлопці у таборах воєнного вишколу (Wehrertuechtigungslager) перебуватимуть в якнайкращих умовах, під опікою досвідчених німецьких старшин і підстаршин, і що старші хлопці, 17-18-літні, після тримісячного вишколу, перейдуть на дальший вишкіл до Української Дивізії, а молодші будуть вишколюватись у протилетунській службі". Тоді ж, 21 квітня, передав З. Зеленому прохання А. Бізанца – організувати для його співробітників прогулянку по українському Львову... „бо це потрібне для їх пропаґандивної роботи".

Очевидно, ніхто з українців у цьому не чинив перешкод. А під час прогулянки по Львову старшина Кунар говорив З. Зеленому, „що вони сюди приїхали з Естонії і Латвії... і там ця акція загалом вдалася".

Про те, що українські провідники по-геройськи обороняли інтереси нашої молоді і, отже, – нашої нації, свідчить відповідь З. Зеленого Кунарові: „Я відповів, що війна не для дітей, бо вона деморалізує молодь і прямо її нищить, та що приклад німецької молоді не може переконувати наших хлопців, бо німецька молодь уже від 10-го року життя призвичаєна до воєнного діла в „Гітлерюґенді" і, зрештою, це її патріотичний обов'язок, тоді як наша молодь не має ніяких підстав до таких жертв. Дотепер німці... за її український патріотизм нашу молодь заарештовують, висилають до концтаборів, а то й розстрілюють; німці не погоди-

(Продовження на стор. 21)

Чигирин – історична віха

У нинішньому році виповнюється 360 літ від створення Української козацької держави з столицею в Чигирині, який став резиденцією гетьмана Богдана Хмельницького і був столицею гетьманської держави до перенесення осідку влади у Батурин. В Чигирині Б. Хмельницький приймав посольства Туреччини, Швеції, Польщі, Італії, Австрії та інших країн.

Відомий історик Іван Крип'якевич писав з цього приводу: „Гетьманська столиця спочатку була в Чигирині, улюбленому місці Б. Хмельницького, у сусідстві його батьківського хутора Суботова. Коли гості приїздили до Чигирина, то діставали мешкання в міщанських домах. У день, коли мала відбутися авдієнція у гетьмана, являлися кілька козацьких старшин і гетьманська служба з кіньми, прибраними дорогоцінними сідлами, й відвозили послів до гетьманського двору. У сінях посольство стрічала генеральна старшина, полковники й гетьманські сини. Посол вручав гетьманові й старшині дарунки від свого пана. На цьому кінчалася церемонія привітання, і посли приступали до переговорів. Пізніше, коли Правобічна Україна прийшла в руїну, гетьманську столицю було перенесено на Лівобережжя, до Батурина".

Чигирин поділявся тоді на дві частини: мале місто на горі, де були замок і основні укріплення, і велике місто під горою. Обидва вони були обнесені муром. Єдиний вхід до Чигирина був проходив через цілу систему укріплень та підвісний Тясминський міст. У місті було кілька торговельних майданів, а також майдани біля Спаської та Успенської церков, біля гетьманського палацу.

В СРСР Чигиринові було відведено ролю провінційного районного містечка, до якого навіть належного автомобільного шляху не було. Коли Україна стала незалежною, Чигирин і довколишні села та урочища було оголошено національним заповідником.

Нинішнього року згідно з указом Президента України Віктора Ющенка Чигирин має стати осередком відзначення 360-ої річниці створення Української козацької держави.

Кабінет міністрів України має розробити разом з обласними державними адміністраціями за участи Національної академії наук України та Ради Українського козацтва плян заходів, проведення в жовтні цього року у Чигирині, в рамках відзначення Дня Українського козацтва, урочистостей з нагоди славної річниці, а у Києві – Всеукраїнської наукової конференції, присвяченої створенню Української козацької держави, тематичних конференцій та „круглих столів" у містах і селах України. Буде завершено реставрацію історико-архітектурного комплексу „Резиденція Богдана Хмельницького" та об'єктів Національного історико-культурного заповідника „Чигирин".

У навчальних закладах, установах культури, військових частинах відбудуться тематичні заходи з висвітлення подій періоду створення Української козацької держави. Державний комітет телебачення та радіомовлення України має організувати цикли тематичних телевізійних і радіопрограм про створення Української козацької держави з столицею у Чигирині.

Чигирин має служити відновленню національної свідомости нових поколінь українського народу, як важлива віха історії його боротьби за Незалежність.

СІЧЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Народження першої музичної школи

18 січня 1868 року Києві було засновано музичну школу – перший професійний музичний навчальний заклад України. Тепер це Київське державне вище музичне училище ім. Рейнгольда Ґлієра. Композитор, дириґент, педагог, музично-громадський діяч Рейнгольд-Ернест Глієр народився 11 січня 1875 року в Києві і закінчив музичне училище, яке з 1956 року носить його ім'я, був викладачем в училищі і в Київській консерваторії. Його учні — Левко Ревуцький, Борис Лятошинський та інші.

Р. Глієр тривалий час жив у Києві в будинку ч. 6 на вулиці Басейній. Він написав багатьох творів у різних жанрах, зокрема балети „Червоний мак", „Мідний вершник", концерту для голосу з оркестрою, романси, інструментальні композиції, ряд творів з української тематики, зокрема балет „Тарас Бульба", симфонічну картину-балет „Запорожці", симфонічну поему „Заповіт" пам'яті Тараса Шевченка, музику до драматичних вистав за поемами Т. Шевченка.

В училищі в перший рік існування навчалося 11 учнів з фортепіяна, скрипки, віолончелі, співу та теорії музики. Згодом в музичному училищі відкрилися відділи духових і народних інструментів, кляси ансамблевої гри, симфонічна оркестра.

Серед вихованців училища – світової слави піяніст Володимир Горовиць, видатні українські композитори Л. Ревуцький, Пилип Козицький, Георгій та Платон Майбороди, Болеслав Яворський – вчитель Миколи Леонтовича і Григорія Верьовки, видатні співаки Марія Литвиненко-Вольгемут, Дмитро Гнатюк, Діяна Петриненко, солістка Віденської опери Вікторія Лук'янець, Народна артистка України Таїсія Повалій та багато інших.

Число студентів становить близько 700 осіб, які навчаються за рахунок державного бюджету України та на контрактній основі. Випускники одержують, крім професійної, також повну загальну середню освіту. Найкращі випускники училища мають можливість продовжувати професійну освіту у вищих мистецьких школах Києва, України та за кордоном. В Національній музичній академії України ім. Петра Чайковського чверть студентів – випускники училища.

Училище стало базою створення оригінальних авторських навчальних програм для музичних училищ і музичних шкіл України.

Л. Хм.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda". Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Чим же завинив Порфирій Мартинович?

Харківська міська рада визнала недоцільним вшанування видатного діяча української культури, живописця, графіка, фольклориста і етнографа Порфирія Мартиновича (1856-1933) і заборонила громадськості за зібрані нею кошти встановити меморіяльну дошку на будівлі колишньої Першої клясичної гімназії (тепер Індустріяльно-педагогічний технікум), де у 1867-1870 роках навчався мистець.

Слідом за цим рішенням невідомі вандали знищили могилу П. Мартиновича у Краснограді (колишній Костянтинівці), Харківська область. При цьому місцева адміністрація вивила повну байдужість до скоєного злочину і не зробила жодних кроків з відновлення могили навіть до роковин смерти визначного мистця.

Заборона сталася на тлі війни з пам'ятками української історії й культури, яка у 2008 році набула в місті небувалих розмірів. Було знищено пам'ятник Воїнам Української Повстанської Армії та меморіяльної дошки Патріярхові Української Греко-Католицької Церкви Йосифові Сліпому – відразу за прийнятими рішеннями обласної та міської рад про неґативне ставлення до пам'яток борцям за волю України. Отже, як бачимо, рішення влади фактично стимулювали скоєння серії злочинів проти символів української державности й української культури.

На адресу міської ради і обласної державної адміністрації надійшли десятки листів від державних установ, громадських організацій, відомих діячів науки і культури, простих громадян, у яких гостро засуджується байдужість до пам'яті П. Мартиновича. Завдяки втручанню преси та обуренню громадськости Красноградська районна рада все ж таки була змушена наприкінці жовтня 2008 року прийняти рішення про відновлення могили П. Мартиновича, але практично нічого не змінилося. Досі могила видатного діяча української культури залишається розореною.

Чим же завинив П. Мартинович перед сучасними харків'янами за свою чисту любов до краю, до її мешканців, за відданість найвищому скарбу – духовній традиції, яка віками була оберегом Слобідщини перед соціяльними і національними катаклізмами?

Павло Клененко,
Харків

Незвичайна мрія Віктора Івлєва

Живе в штаті Мишиґен українець Віктор Івлєв. Прислужитися батьківській землі він прагне ориґінальним способом. Його стараннями на одній з спортивних алей в місцевості Каламазу з'явився напис на рекламному біґборді, котрий у перекладі означає: „Зробимо Україну 51-им американським штатом. Чесні надійні люди".

На мою думку, ідея – не з найгірших.

Ольга Карпенко,
Каламазу, Мишиґен

Віктор Івлєв біля реклямного напису.

Вогонь та сльози у Яворові

3 січня 2008 року жахлива подія сколихнула Яворів – згоріла пам'ятка XVI ст., церковця, яка пережила сталінський режим, роки Другої світової війни, була любовно і старанно відновлена, єднала серця людей у спільній молитві за Україну, за її незалежність, мир, любов і злагоду у світовій громадськості. Тепер вона пограбована і спалена.

Плачевним дзвоном обізвалася вона на світанку, востаннє збираючи своїх дітей до Божого дому, а невблаганний вогонь обпікав серця і душі всіх, кого вона скликала щоденно до себе, щоб душа людська знайшла очищення та спокій.

Святині не стало. На місці храму залишились купи попелу, а рештки церкви були поховані на цвинтарі.

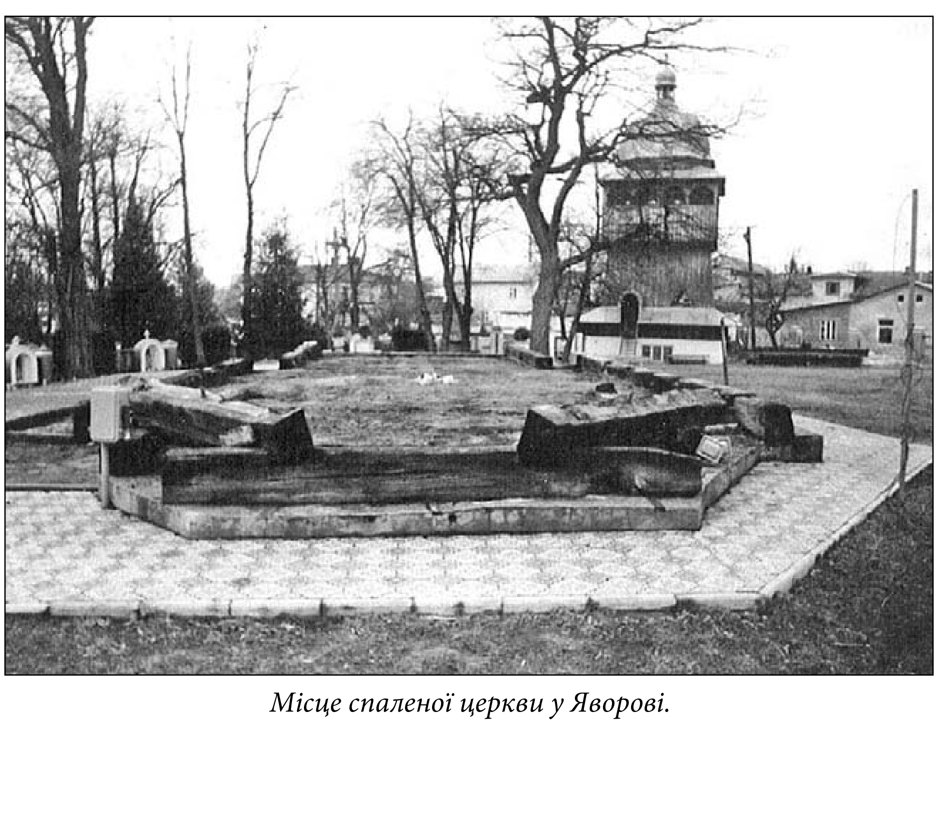
Парох церкви митрофорний протоієрей о. Роман Піта і декан Яворівського деканату о. Степан Кобасяр повідомили, що згоріли фелони та стихарі, церковні служебники, Євангелія, образи дорогоцінні. Це вже шоста церква, яку було спалено у Львівській області. Разом з церквами загинули цінні пам'ятники архітектури.

Я звертаюся з закликом допомогти відбудувати спалену церкву, подарувати фелони, чаші, стихарі, кадила, церковні служебники та інші речі, які потрібні для Служби Божої.

Я був в тій церкві з моїм вуйком у 1939 році, молодим хлопцем, 10 червня того року Митрополит Андрей Шептицький мав тут Службу Божу, проповідь до Сестер-василіянок.

Пожертви прошу висилати на мою адресу: Franko Benko, 7713 Dorothy Ave., Parma, Ohio 44129, тел.: (440) 888-3983.

Франко Бенко,
Парма, Огайо

Місце спаленої церкви у Яворові.

Читачі продовжують обговорювати причини Голодомору в Україні

Юрій Кравчук з Вільмінґтону, Делавер, в листах „Росію – під суд!" і „Нецивілізовані москалі" повертається до трагедії Голодомору 1932-1933 років в Україні і осуджує спроби представників Росії довести, що голод був викликаний природніми умовами. Ю. Кравчук пише, що такі твердження спростовує ситуація того часу на західньому кордоні України, де з одного боку лютував голод, а з другого люди тішилися добрим врожаєм. Якщо голод спричинила посуха, то чому за розповіді про це лихо в СРСР карали тривалими ув'язненнями?

Великі статті з аналізою дій комуністичного уряду СРСР як організатора Голодомору в Україні надіслали проф. **І. Іщук** з Києва („Голодомор 1932-1933 років – геноцид українців") та **Роман Кукуруза** з Сакраменто, Каліфорнія („Сумна річниця"). В листі „Хліб і паливо як зброя" Р. Кукуруза розглядає використання цих ресурсів комуністичною Москвою як засобів впливу на „непокірні народи".

Наталка Буняк з Рендолфу, Ню-Джерзі, написала поему „Голодомор", у якій розповіла про трагічну загибель селянської родини Ганни і Максима з дітьми, які в страшному 1933 році. Поема закінчується рядками:

На ранок вийшли
діти босі з хати
І кликали сусідів помогти
Матусю рідну
щоб зі сну збудити,
Бо спить й не бачить їхньої біди.
Та вже не встала
матінка з постелі,
Та й тато хліба
з міста не привіз,
Тинялись діти по селу голодні,
Аж поки в яму не забрав їх віз.

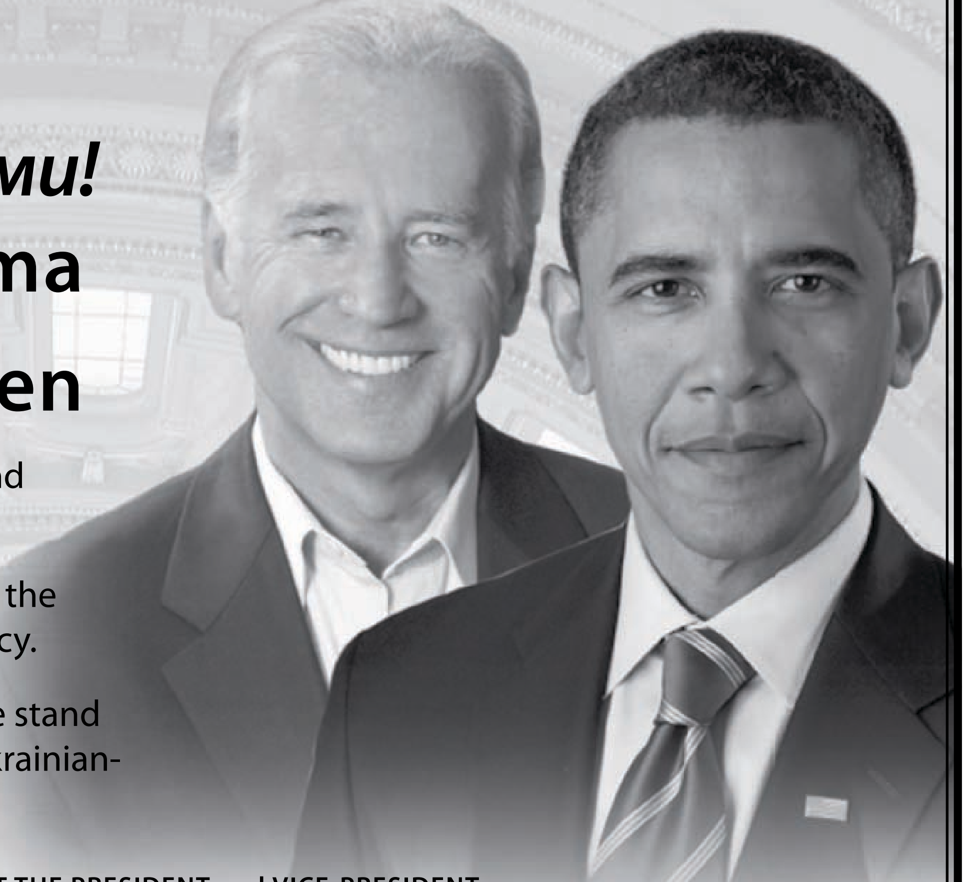
Журналіст **Микола Дупляк** з Камілусу, Ню-Йорк, переслав надіслані йому з Польщі статті Петра Грушки „Михайло Горбачов про політичні питання сьогоднішнього дня" та „Рецидиви сталінщини", у яких розглядає спроби Росії відновити тиск СРСР у різних площинах життя.

До „газового конфлікту" України з Росією звертається **Д. Шафран** з Ню-Британу, Конектикат, який в своєму листі пише, що Президент України Віктор Ющенко шукає підтримки уряду Німеччини, яка дістає газ через Білорусь, але не хоче звертатися до тих країн, населення яких мерзне, зазнаючи затримок з газопостачанням через Україну. „Прикро читати неґативні новини щодо України, – пише він, – як не „кольчуги", то скандали урядовців, котрі не виконують функцій, задля яких обрані народом".

Марія Вишневська з Чикаґо у відгуку на статтю Ірини Ключковської і Наталі Гумницької зі Львова „Розпочато проєкт „Діти еміґрантів про себе" (ч. 1) пише, що не варто гудити батьків, котрі поїхали з дому на заробітки, щоб прогодувати власних дітей, бо до цього їх змусило становище в Україні. Також вона вважає, що подібні проєкти фінансують грошовиті люди, котрі могли б виділити кошти на допомогу тим дітям, яких вони заохочують нарікати на важке дитинство.

Зустріч Нового року заохотила нашого постійного дописувача **Євгена Бачинського** з Клівленду, Огайо, до написання статті про українські традиції, пов'язані з цим святом. У надвечір'я Нового року, розповідає автор листа, молодь збиралася на вечорниці, які закінчувалися тим, що парубки робили збитки комусь з господарів – переставляли ворота, вішали страховища на дахи чи на двері. Вранці подлітки йшли по хатах посівати, а старші – до Церкви.

The Ukrainian Americans for Obama-Biden '08 warmly and enthusiastically welcome your victory and inauguration.

Congratulations! Ми з Вами!

President Barack Obama and Vice President Joe Biden

- We are proud to share your vision for our country and commitment to freedom and democracy.
- We look forward to America's continued support for the development of Ukraine's civil society and democracy.
- As your supporters, volunteers, and contributors, we stand ready to be consulted on issues important to the Ukrainian-American community and to Ukraine.

NATIONWIDE COMMITTEE TO ELECT THE PRESIDENT and VICE-PRESIDENT

National Committee Officers

Julian E. Kulas, Chairman • Andrew Fedynsky, Vice Chair • Melanne Verveer, Vice Chair • Ihor Gawdiak • Ulana Mazurkevich

State Leadership Committees

Arizona
Lida Kwasny
Paul Pytel

Arkansas
Andrijka Kwasny

California
Peter Borisow
Markian Dobczansky
Bohdan Futala
Marika Kuzma
Iryna Kwasny
Iya Labunka
Peter Maziak
Paul Micevych
Kateryna Rakowsky
Alexei Serdiuk
Roman Solchanyk

Colorado
Tarac Balahutrak
Bohdan Besaha
Ulana Bihun
Danylo Tkach
Justin Van Vleet

Connecticut
Moki Kokoris
Alexander B. Kuzma
Irene K. Kuzma

Delaware
Mark Murowany

District of Columbia
Marta Bohachevsky-Chomiak
R.L. Chomiak
Alla Rogers
Melanne Verveer

Florida
Amalia Flohs
Bohdan Lalka
Virginia Lalka
Tamara E. Slupchynskyj-Shelton
Irene Zabytko

Illinois
Phyllis Muryn Zaparaniuk
Marta Farion
Roman Kashuba
Julian Kulas
Myron Kulas
Vasyl Markus, Jr.
Darian Martyniuk
Anya Maziak
Katya Mischenko-Mycyk
George Mycyk
George Panczyszyn
Andrew Ripecky
Ruta Ripecky
Ihor Wyslotsky

Indiana
Michael Fedynsky
Wolodymyr Smishkewych

Maryland
Andrew Bihun
Andrew N. Bihun
Deanne Bihun
Lesia Bihun
Andrij Chornodolsky
Yuri A. Deychakiwsky
Jurij Dobczansky
Olenka Dobczansky
Roman Dobczansky
Ihor Gawdiak
Natalie Gawdiak
Raissa Howera
Leda Huta
Larysa Kurylas
Steve Lann
Jurij Mojsiak
Andrea Popel
Andrew Sorokowski
Valentin Zabijaka

Massachusetts
Lida Bihun
Robert DeLossa
Douglas Forbes
Andrew Liteplo
William Liteplo
Askold Melnyczuk
Uliana Pasicznyk
Maya Ripecky
Roxolana Sawchuk
Stephan Vitvitsky
Tania Vitvitsky
Maria Vytvytska-Dienhart
Mary Wasylyk

Michigan
Yuriy Fedorak
Oksana Malanchuk
Roman Maziak

Missouri
Chrystyna Shmigel
Marta Zahalak

New Hampshire
Taras Ferencevych

New Jersey
Aleksandr Burakovskiy
Ghassan Chehade
Inya Chehade
Andrew Durbak
Tatiana Durbak
Adrian Gawdiak
Cheryl Hawrylko
Tom Hawrylko
Ksenya Hentisz
Chryzanta K. Hentisz
Oka Hrycak
Olya Hryhorash
Irene Jarosewich
Oleh Kolodiy
Stephan Kolodiy
Khristina Lew
Olena Makarushka-Kolodiy
Aleksandra E. Myrna
Cathy Pearson-Slupchynskyj
Taras Popel
Vira Popel
Yuri Popel
Maria Proskurenko
Eugene Serba
Oleh S. Slupchynskyj
Eugene Stakhiv
Christine Stawnychy
Deanna Stawnychy
Petro R. Stawnychy
Stefan Stawnychy
Laryssa Temnycky
Orest Temnycky
Julia Tretiak
Stephan Welhasch

New York
Daren Chapin
Theodora Chomiak
Larissa Durbak
Jamil Ellis
Mykola Haliv
Maya Hayuk
Alexandra Hentisz
Sophia K. Hewryk
Titus D. Hewryk
Roman M. Hrab
Vitalij Keis
Damyan Kolodiy
Hanya Krill-Pyziur
Julian Kytasty
Andriy Lastowecky
Maya Lew
Alexander J. Motyl
Chrystyna Pevny
Max Pyziur
Natalka Sawchuk
Nadia Shmigel
Marko Shuhan
Marichka Slupchynskyj
Orest S. Slupchynskyj
Motria E. Slupchynskyj-Shuhan
Motrya Tomycz
Andrij Witiuk
Anna James Witiuk
Susan James Witiuk
Deanna Yurchuk

North Carolina
Roxolana Kashuba
Natalia Lonchyna
Tatiana Mudri
Larysa Mykyta

Ohio
Stefania Balahutrak
Allen R. Baldwin
Luba M. Bodnar
Irene Dubas
Andrew Fedynsky
Christine Fedynsky
Maria Hawryluk Gordon
George Jaskiw
George Kalbouss
Libby Kalbouss
Lidia R. Karmazyn
Orysia Maria Kulick
Luba Mudri
Marta Mudri
Ihor Mychkovsky
George Polansky
Christina Rakowsky
Roman J. Rakowsky
Richard Stahl
Nadia Tarnawsky
Elaine Woloshyn

Pennsylvania
Helen Ewasko
Paul S. Ewasko
Marta Fedoriw
Larysa Kwasny
Olesia Lew
Ulana Mazurkevich
Mary Mycio
Bohdan Pazuniak
Bohdan Pechenyak
Melanie Popel
Marko Tarnawsky
Marta Tarnawsky
Marianna Wakulowska
Wiktoria Wakulowska
Edward A. Zetick
Andrea L. Zharovsky

Texas
Michael Balahutrak
Lida Bodnar-Balahutrak
Gregory Buchai
Anthony Potoczniak
Irene Potoczniak
Craig Wilson
Chrystyna Wynnyk-Wilson

Virginia
Bohdan Balahutrak
Nila Iwaskiw
Walter Iwaskiw
Larysa Maria Rosemann
Tania Terleckyj

Wisconsin
Eugene Pytel
Petro Pytel

Paid for by Ukrainian Americans for Obama-Biden '08
www.ukrainiansforobama.com

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Чи є в Україні громадянське суспільство?

ТОРОНТО. – На тему громадянського суспільства доповідав 2 грудня 2008 року в НТШ, у приміщенні Канадсько-Української Мистецької Фундації, гість з України, відомий правозахисник Євген Захаров. За фахом інженер-математик, вже у 1970-1980-их роках він брав активну участь у дисидентському русі в Україні, а з початку 1990-их років цілковито присвятив себе праці у правозахисних організаціях.

На сьогодні він є головою Харківської правозахисної групи, головним редактором тижневика „Права людини" і квартальника „Свобода висловлювань і приватність", головою правління Української Гельсінкської Спілки з прав людини, членом ряду інших громадських організацій.

У 2005 році Є. Захаров був нагороджений вищою відзнакою Народного Руху України II ступеня „За заслуги перед українським народом", а 25 листопада 2008 року – орденом Свободи.

Запрошення Є. Захарова до Торонто стало можливим завдяки фондові подружжя Ярослава та Одарки Онищуків, тому доповідь була присвячена їх світлій памяті.

Отже, чи існує громадянське суспільство в Україні? Щоб відповісти на це питання, Є. Захаров роглянув його у широкому теоретичному та історичному контексті, спираючись на багатий фактичний матеріял.

В Україні зародки громадянського суспільства з’явилися під час ґорбачовської „перебудови". Серед перших громадських організацій були Товариство української мови, Меморіял, „Зелений Світ", „Товариство Лева" та інші. Поступово відбулася політизація цих на початку неполітичних угрупувань, особливо, коли їх очолили колишні дисиденти, що ставили за мету свого руху побудову власної незалежної держави.

Різка зміна настала після розвалу СРСР та проголошення незалежности України. Як це не парадоксально, але громадянський рух майже завмер – практично всі його провідники пішли в державну політику. Тим одиницям, які залишилися, а серед них був і Є. Захаров, довелося починати все знову. У період президентства Леоніда Кравчука розвиток громадянських організацій був неоднозначним: з одного боку, закони (зокрема свобода слова і друку) сприяли їх розбудові, з іншого – демократичний рух розколовся.

Слабкість української демократії і, водночас, різке погіршення економічної ситуації зіграли на руку антидемократичним силам, як результат, до влади прийшов Леонід Кучма. Корупція, закритість інформації, різке зростання числа державних документів з грифом „не для друку", величезний масив порушень, що здійснювався кучмівськими чиновниками – все це, проте, змушувало громадські організації активізуватися та об’єднуватися.

Успіх Помаранчевої революції, на думку Є. Захарова, великою мірою був зумовлений працею громадських груп, їх згуртованістю,

Євген Захаров

компетентністю та налагодженою інформативною мережею. Після революції вдалося відкрити величезний масив документів кучмівського періоду, що ховалися від очей громадськости, змінити ряд законів, які тепер краще захищають права людини.

Найпліднішою формою стосунків громадських організацій з державою на сьогодні Є. Захаров вважає постійний діялог, співпрацю. Щоб такий діялог відбувався, громадські організації повинні бути надзвичайно добре поінформованими, компетентними і незалежними від держави. Тому дуже важлива у цих проєктах підтримка закордонних донорів.

То чи є в Україні громадянське суспільство? Так, вважає Є. Захаров, воно є, однак, у порівнянні з іншими демократичними державами, воно все ще порівняно слабке. Від розвитку та зміцнення громадянського суспільства в Україні, завершив доповідач, залежить майбутнє Української держави.

Дагмара Турчин-Дувірак

Українці на міжнародному „Святі культур" у Бельгії

ЖІЛІ, Бельгія. – 30 листопада 2008 року у церкві св. Варвари, біля Шарлеруа, проходило традиційне „Свято культур", на якому всі етнічні меншини зібралися на молитву, а пізніше мали нагоду обмінятись думками про труднощі збереження своєї національної ідентичности в чужому оточенні.

На святі були присутні й українці, здебільшого парафіяни з Шарлеруа. Андрій, Маріяна та Іванка Фігурики, одягнуті у вишивані сорочки, роздавали учасникам свята книжечку з Службою Божою. Богослужіння було цікавим, оскільки відправлялося багатьма мовами.

Було багато священиків – італійці, поляки, еспанці та українці: о. Адам Фігурик – парох Шарлеруа та Колфонтену і о. Євген Небесняк зі Львова, який перебував у гостях в Петра та Оксани Осмальських.

Владика Гарпіньї подав знак – і священики рушили до вівтаря церкви. Хор, організований з різних парафіяльних хорів, почав почергово співати частини Служби Божої італійською, польською, французькою мовами. Під час жертвоприношення перед „Вірую…" кожен приносив щось своє, особливе, африканці – ударні бубни, італійці – кошики харчів, бельгійці – спортивне взуття на знак доброчинного маратону. А. Фігурик приніс прегарну ікону.

Владика у проповіді наголосив на важливості діялогу та співпраці між різними етнічними меншинами у часі світової кризи. Солідарність зможе подолати взаємні відчуження та втримати незламною національну ідентичність кожної етнічної громади, кожного народу. Під час Служби Божої лунала й українська мова, коли була прочитана молитва вірних.

Після Служби Божої всі перейшли до великої парафіяльної залі на щедру перекуску. Кожен народ приніс свої національні страви. Владика поспілкувався, хоча б коротким словом, з кожним присутнім.

Українцям вдалось своїми скромними силами звеличити також і цього року „Свято культур" у Бельгії.

о. Євген Небесняк

Зустріч в новому медичному закладі

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі.– 25 січня відбулася інформаційна зустріч в новому медичному закладі – Академії фізіотерапії, лікування гострих запалень хребта і клініки здоров’я (див. „Свобода", ч. 4). На фото: фізіотерапевт Володимир Стащишин і лікар-терапевт Петруся Котляр (сидить справа) серед учасниць зустрічі. *Фото: Л. Хм.*

Сніданок з посадником Чикаґо

ЧИКАҐО. – 15 січня у готелі „Фермонт" відбувся сніданок Міжнародної організації містпобратимів з посадником міста Ричардом Дейлі та його дружиною, який зібрав понад 450 гостей. Серед них були консули чужоземних держав, представники підприємницьких кіл.

Чикаґо є одним з найбільших за населенням та економічним потенціялом міст США, одним з важливих центрів української діяспори. Споріднившись в 1991 році з столицею України – Києвом, місто підтримує найтісніші зв'язки з Україною на міжнародному рівні. Підтвердженням цього може служити офіційна візита Р. Дейлі до столиці України, ділові зустрічі дружини Президента України України Катерини Ющенко з муніципальною владою та обговорення проєктів на майбутню співпрацю.

Успіхові сприяє активна громадська позиція комітету „Чикаґо-Київ", який очолює Віра Еліяшевська. Першим президентом комітету був д-р Юліян Куляс, згодом цей пост перебрала д-р Марта Фаріон, яка сьогодні є виконавчим директором та членом дорадчої ради з міжнародних взаємин організації міст-побратимів.

На сніданку були присутні члени комітету д-р М. Фаріон, д-р Ю. Куляс, В. Еліяшевська, Богдан Ватраль, Михайло Кос, д-р Лідія Девоншаєр, Джіна Монталбано-Ґудріч, Марія Климчак та консул України Кирило Калита.

Сніданок розпочався теплим вітанням господаря міста. У своєму звіті Р. Дейлі зазначив, що, незважаючи на економічну кризу, 2008 рік приніс місту чимало позитивів. У цьому він бачить заслугу Міжнародної організації містпобратимів, яка об'єднує 27 міст у різних частинах світу.

Виступ супроводжувався показом відеофільму. Присутні побачили „зелені дахи", які позитивно впливають на навколишнє середовище та здоров'я населення, зрослі площі парків та квітників. Цей досвід переймають інші міста Америки.

Р. Дейлі подякував українській громаді за участь у міських проєктах, працьовитість та вміння знаходити спільну мову у вирішенні найскладніших питань сьогодення.

Марія Климчак

Члени комітету „Чикаґо-Київ" (зліва): Джіна Монталбано-Ґудріч, Богдан Ватраль, Віра Еліяшевська, Михайло Кос, Марія Климчак, консул України Кирило Калита, д-р Лідія Девоншаєр, д-р Юліян Куляс.

Новий рік на Оселі ОДВУ

ЛІГАЙТОН, Пенсильванія. – Мешканці „Українського села", гуртуючись у приватних оселях, а більшістю на оселі Організації державного відродження України (ОДВУ) ім. Олега Ольжича, в середу, 31 грудня 2008 року, після докучливої снігової, коли у передвечірньому часі розвіялися хмари, почали сходитися до залі адміністративного будинку, де відповідно прикрашене приміщення обдарувало гостей приємним враженням.

Олеся та Уляна Процюки, провідники центральної управи ОДВУ і оселі, як завжди усміхнені, радо вітали всіх учасників новорічного свята.

Після приємної гутірки гості почали забавлятися до кінця старого року, згадуючи свої минулорічні враження. Різноманітність українських страв сприяла приємності вечора.

Учасникам зустрічі було запропоновано нову гру – „Новорічний поцілунок", що спричинило загальне задоволення, подекуди з домішкою гумору.

Забава тривала майже до 2-ої год. ночі. Дорогою додому пригадалося, як колись в Україні люди проводили новорічну зустріч, а групи музикантів ходили від хати до хати і грали відповідні коляди, яка гостинність була між усім людом.

Богдан Пастушак

Відбулися щорічні збори Підприємницької ради „США-Україна“

ВАШІНҐТОН. – 17 грудня 2008 року в столиці США відбулися щорічні збори членів Підприємницької ради організації „США-Україна“. Вміщуємо світлини, які зробив на зборах Олексій Синельниченко.

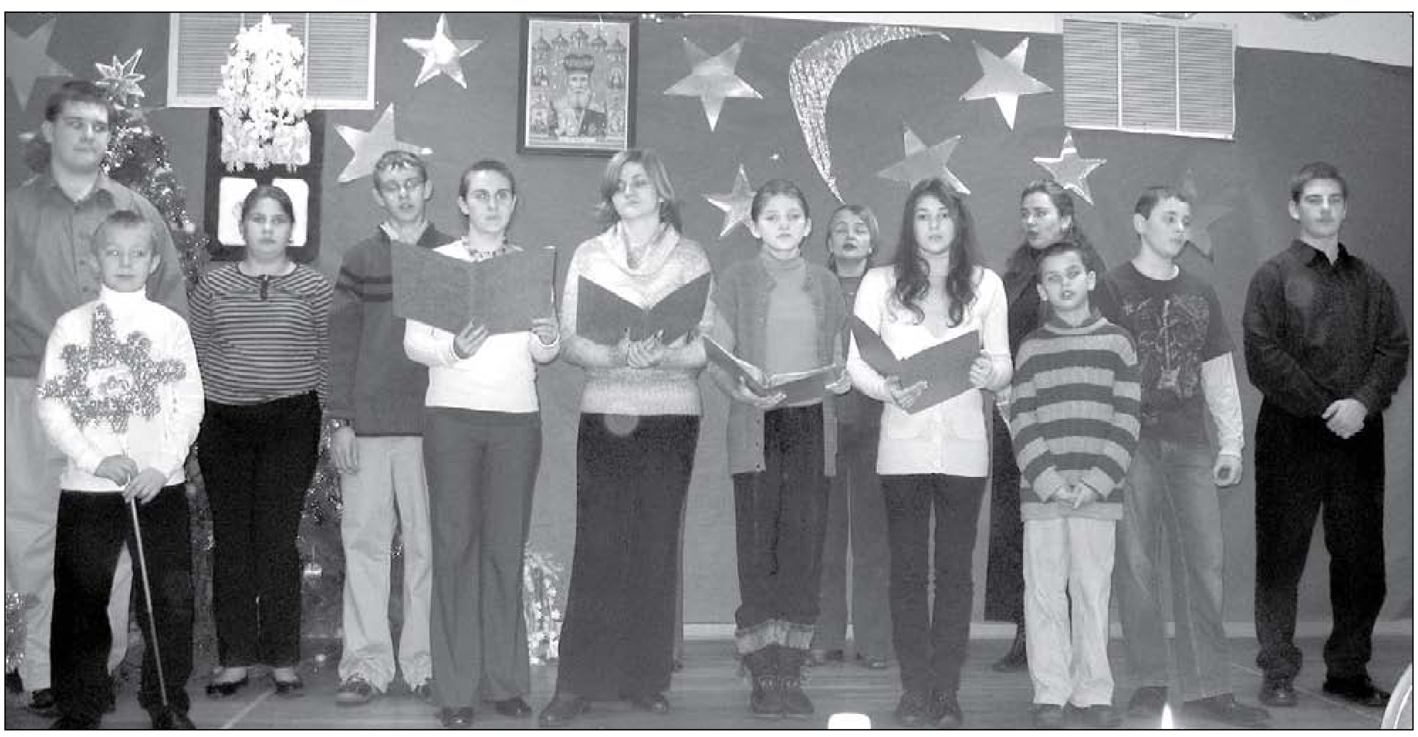

Учасники зборів (зліва): Ірина Телюк, Дороті Двоскін з фірми Майкрософт – 100-ий член Підприємницької ради „США-Україна“, і Морґан Віліямс, громадський діяч, дослідник, власник колекції картин, присвяченої Голодоморові в Україні 1932-1933 років.

Морґан Віліямс вітає присутніх на щорічних зборах членів Підприємницької ради „США-Україна“.

Родинна просфора в парафії свв. Петра і Павла

На фото (зліва): Андрій Дем'янич, Сашко Хрептик, Джесика Дем'янич, Маркіян Блажейовський, Анна Блажейовська, Галя Бартків, Оксана Бартків, Дана Бартків, Олена Галькович, Світлана Гладош, Марія Поліщук, Олесь Поліщук, Богдан Гладош, Давид Дем'янич.

ДЖЕРЗІ-СИТІ, Ню-Джерзі. – 18 січня, після Служби Божої, яку відправив в Українській греко-католицькій церкві свв. апостолів Петра і Павла о. Василь Путера, в церковній залі відбулася родинна просфора.

В Україні називають цей день „Щедрий вечір“. Церковну залю гарно прибрали вчителі і учні Школи українознавства. Зійшлися гості – батьки, бабусі і дідусі.

З вступним словом виступив о. В. Путера. Він розповів про просфору – стародавню українську традицію, а також благословив усі страви на столах.

Після обіду почалася святкова програма Осередку Спілки Української Молоді (СУМ). Зі вступним словом виступила довголітня членка СУМ Олена Галькович, яка розповіла про працю осередку і його розвиток і закликала молодь включатися до праці в СУМ і парафії.

З нагоди свята осередок СУМ ім. Лесі Українки привітав присутніх у залі колядками, щедрівками та, за звичаєм, віншуванням. Програму розпочали колядою „Бог Предвічний“ і всі присутні приєдналися до колядування і раділи, що є кому продовжувати українські традиції.

Дарія Малиновська

Різдвяний вертеп у Львові

ЛЬВІВ. – Вертеп – це невеликий похідний будиночок, назва якого, напевно, походить від латинського слова „верто“ – обертати. Традиційний вертеп має два поверхи: на верхньому відбувається перша частина дійства – містерія за Різдвяним сценарієм біблійного Вифлеєму, на нижньому поверсі показували сатирично-побутову інтермедію, що складалася за актуальною тематикою місцевих умов.

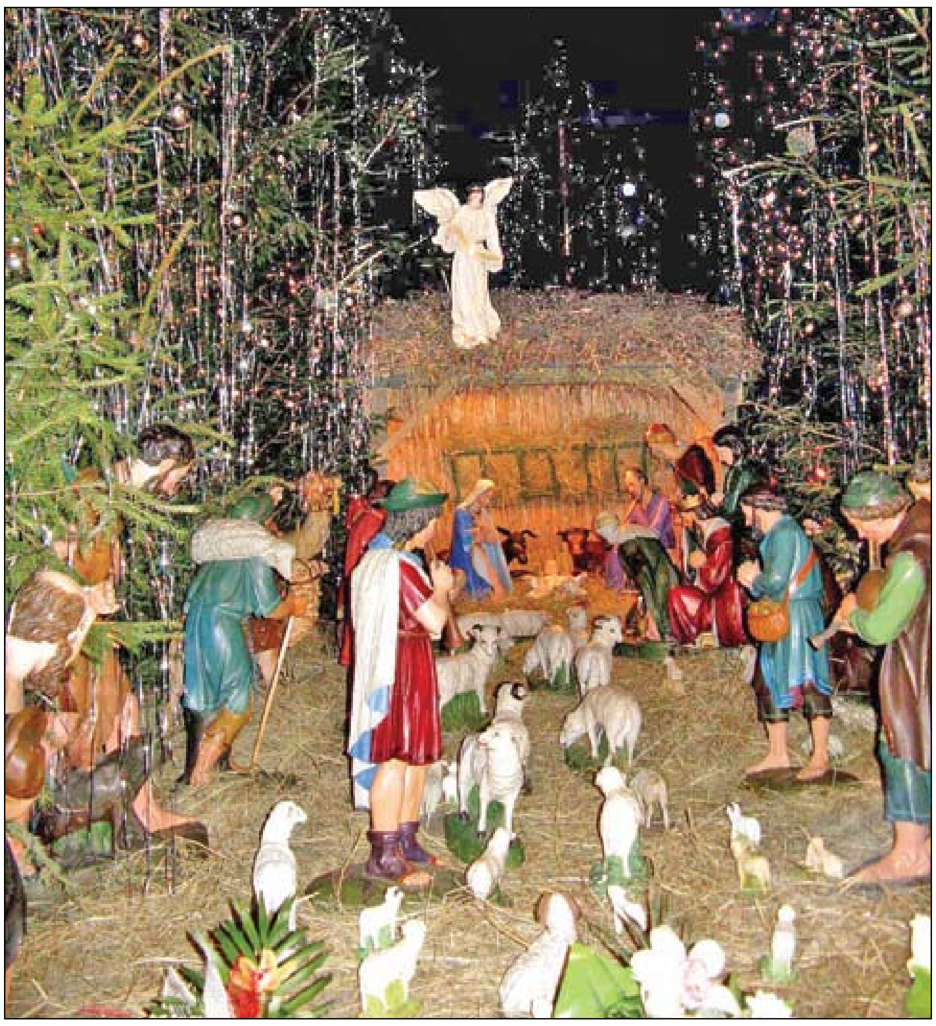
Сучасний вертеп у Львові був іншим: біля входу в Львівську міську раду, на площі Ринок, виготовили статичну діораму, де на соломі були розташовані фігурки біблійних дійових осіб.

Самодіяльні гурти молоді виконували ролі „народного дійства”. З 11 січня у Львові відбувається Всеукраїнський фестиваль вертепів, на який приїхали колективи з багатьох міст та сіл країни, де шанують народні традиції.

Володимир Єфимов

Вертеп на колесах.

Різдвяний вертеп у Львові.
Фото: Володимир Єфимов

Виставка творів Михайла Мороза, подарованих Українському музеєві

НЮ-ЙОРК. – Виставка „Великодушний задум: важливий дар творів Михайла Мороза“ відкрилася 25 січня у приміщенні Українського музею і триватиме до 6 вересня. М. Мороз (1904-1992) належить до видатних українських мистців XX ст. Ця виставка засвідчує не тільки талант М. Мороза, але також велику щедрість Ірини Мороз, вдови мистця, яка подарувала 127 його картин Українському музеєві. На виставці представлено 72 картини, вибра-

(Закінчення на стор. 17)

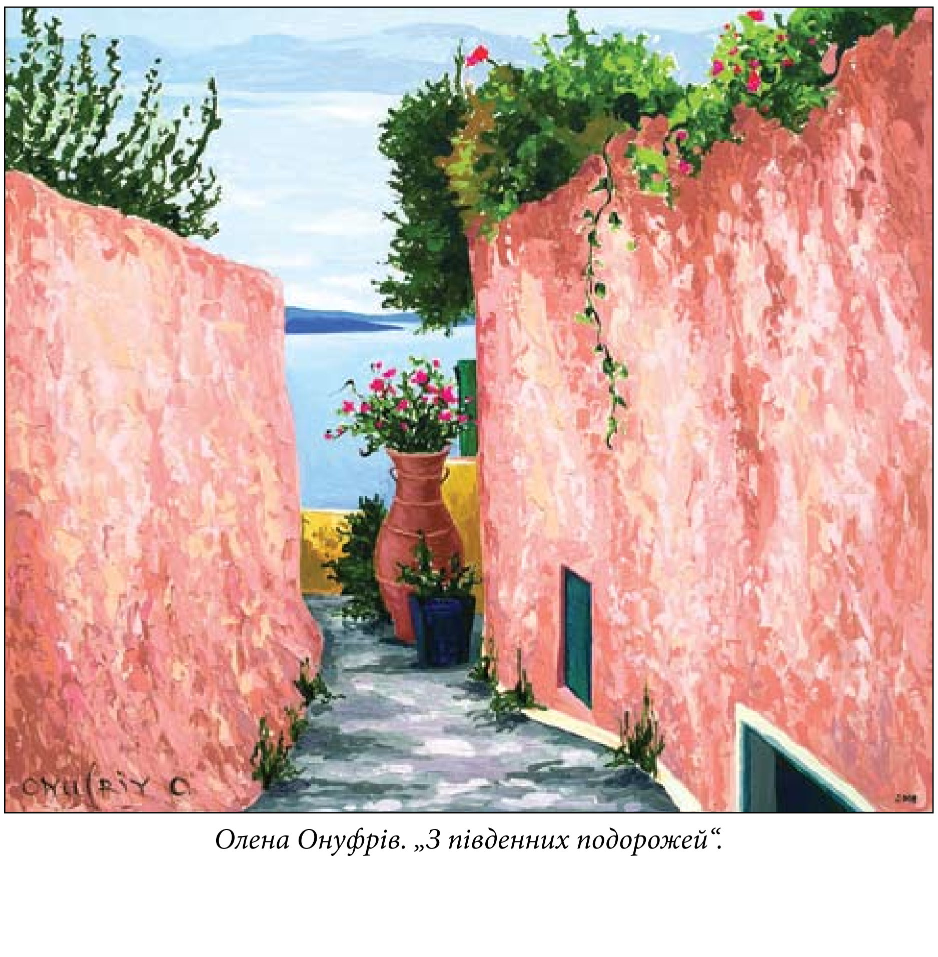
Веселка творів Олени Онуфрів

Марія Климчак

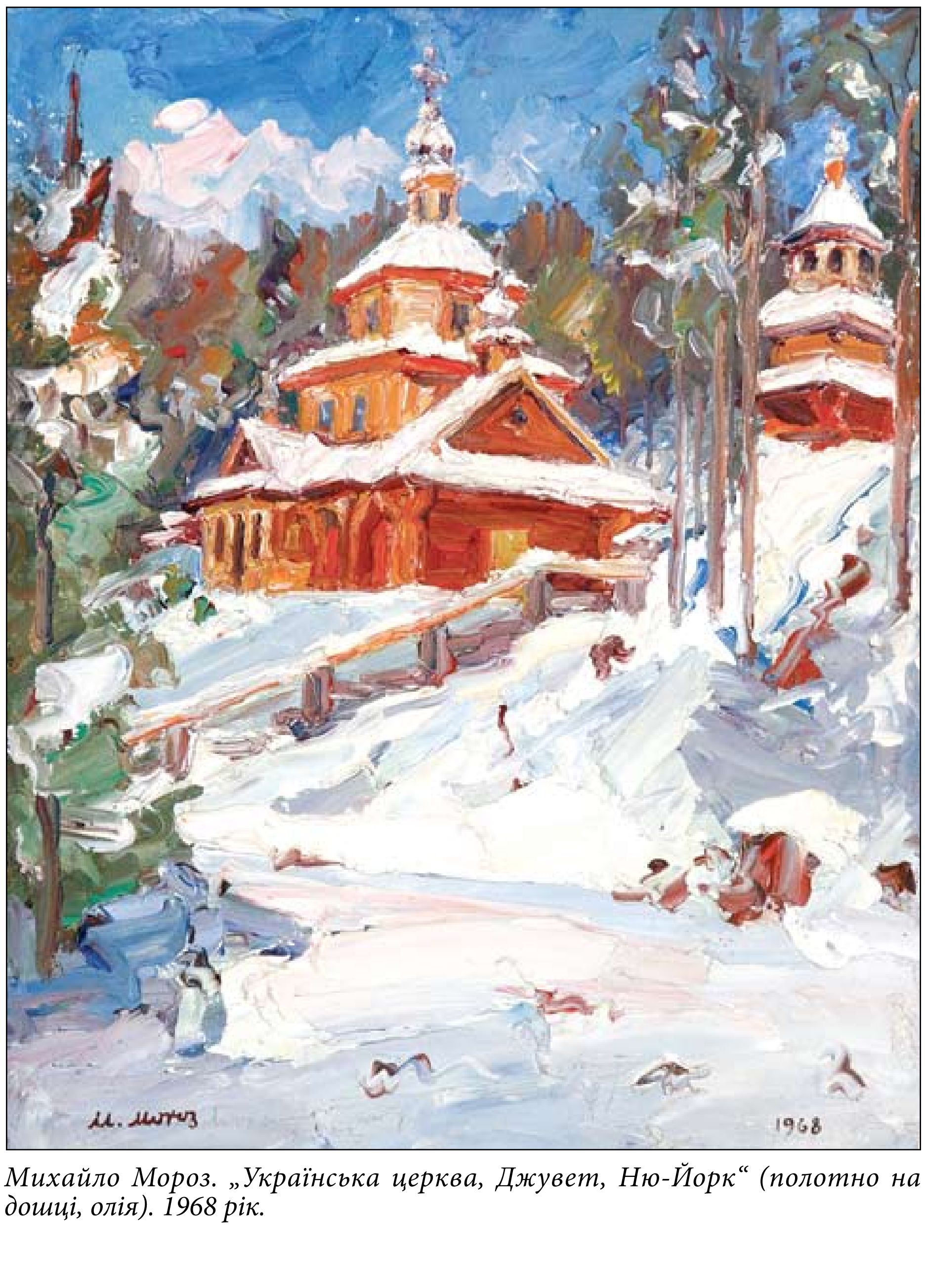
ЧИКАҐО. – Український національний музей запрошує шанувальників українського мистецтва на відкриття виставки творів молодої львівської художниці Олени Онуфрів, яка триватиме 6-28 лютого. Відкриття виставки відбудеться 6 лютого, у п'ятницю, о 7-ій год. вечора в приміщенні музею.

О. Онуфрів народилася 1980 року у Львові. Здобула освіту у

(Закінчення на стор. 16)

Олена Онуфрів. „З південних подорожей“.

Михайло Мороз. „Українська церква, Джувет, Ню-Йорк“ (полотно на дощі, олія). 1968 рік.

УКРАЇНА І СВІТ

Українці Казахстану родиною святкували Різдво

ПАВЛОДАР, Казахстан. – З історії Товариства української культури ім.Тараса Шевченка видно, що на Різдвяні свята громади вперше завітав дідух в 1994 році, а ініціятором запровадження цього звичаю став тодішній керівник українського хору Микола Прядко, уродженець Львівської области. З того часу дідух став постійним Різдвяним символом українського товариства, красуючись на покуті у світлиці, а в день театралізованої програми – на сцені.

Нинішнього Різдва пшеничний дідух, який примандрував з пшеничного поля українців Іртишського району, міцно об’єднав місцеве українське товариство.

Першими зустріли Різдвяне дійство парафіяни Української церкви свв. Петра і Павла, де настоятель храму о. Ярослав Головчук відслужив Літургію, вірні причастилися і покуштували разом духм’яної куті, звареною за рецептом подолянки Антоніни Маслій.

По полудні люди прийшли до Будинку дружби, де в концертній залі лунали Різдвяна музика та піснеспіви, на сцені височіла ікона Матері Божої з Ісусиком, а по обидва боки – величавий дідух і золотаві вогники свічок. На кожному із 350 крісел залі на глядачів чекав новорічний випуск часопису „Українські новини“.

Після слів ведучого „Радуйся, ой, радуйся земле, Син Божий народився!“ на сцену вийшла ватага колядників із числа учасників українського хору під орудою П. Маслія з колядою „Добрий вечір тобі, пане-господарю“.

Учасників свята привітали о. Я. Головчук і голова української громади Михайло Парипса, який прочитав численні вітання від керівників області, Посольства України в Казахстані, державних та громадських організацій України, східньої та західньої діяспор.

Хор подарував присутнім святочні пісенні твори „Бог Предвічний“ і „Свята ніч“. Учні українського відділення місцевої Школи національного відродження Дарія Мар’їна, Вікторія Яроша, Сашко Холматов, Марійка Маслій прочитали різдвяні віншувальні вірші. Далі українські хори дорослих та учнів під акомпаніямент художніх керівників П. Маслія і Олега Ленського виконали коляду „Нова радість стала“ і пісню „Різдво“.

Друга частина свята була наповнена українськими народними співанками. Вокальна дитяча група „Чорнобривці“ майстерно виконала пісню „До Зарваниці“ і співанку на музику О. Ленського і слова М. Гапона „Наталка-русалка“. Виступили дует Рими Юрченко і Людмили Редченко, солісти Анатолій Неумивака, Надія Місяць, дует ветеранів пісенного мистецтва Марії Райченко і Серіка Аринова та молодіжний дует „Ластівка“ у складі Наталки Наумової і Юлі Мальцевої. Співав також відомий прихильник української громади Аміргалі Бекбулатули та співочий колектив української громади „Криниця“ з міста Аксу на чолі з художнім керівником Валерієм Бральгіним. Завершив концерт український хор товариства піснями.

Концертна заля не змогла умістити й половини тих, хто прийшов на свято, але П. Маслій і о. Я. Головчук організували ватагу колядників і їх співи лунали в місті, дивуючи тих, хто ніколи не чув українських колядників.

На другий день Різдва обласна радіомережа транслювала радіопрограму „Українська родина“, присвячену святові.

Михайло Росошанський

П’ять тисяч книг – для українських вояків

МЕЛЬБУРН, Австралія. – У видавництві „Фортуна“, за сприяння Союзу Українських Організацій Австралії, вийшла у світ монументальна книга „Злочин“ – про геноцид українського народу. 11 тис. примірників книги передані безплатно до навчальних та наукових закладів, депутатам Верховної Ради України, організаціям і установам.

Головний штаб Збройних сил України попросив 5,000 примірників книжки „Злочин“ для війська України, бо вважає це важливим проєктом для національно-патріотичного виховання української молоді.

25 грудня 2008 року міністер оборони України Юрій Єхануров надіслав до комітету з видання книжки листа-подяку, в якому зокрема пише: „Символічно, що саме в рік, коли вся світова спільнота вшановує пам’ять жертв Голодомору 1932-1933 років у 75-річницю цього злочину проти українського народу, Збройні Сили України отримали можливість активно використовувати книгу „Злочин“ у проведенні виховних та просвітницько-інформаційних заходів, ширити правду про трагічні та героїчні сторінки минулого України з метою військово-патріотичного виховання військовослужбовців“.

Петро Кардаш

ПОСТАТІ

Пам'яті визначного графіка і ґравера

До 125-річчя з дня народження Василя Масютина

В „Українській літературній газеті", яка появлялася щомісячно у Мюнхені 1955-1960-их роках, а з січня 1961 року перетворилася на журнал „Сучасність", Святослав Гординський між іншим написав, що Василя Масютина слід поставити в українському мистецькому пантеоні поряд Григорія Нарбута, Михайла Бойчука, Олекси Новаківського, Василя Кричевського і Петра Холодного- старшого. „Масютинові серед них пощастило здобути, може, найбільше інтернаціональне визнання. Це можна пояснити тим, що яких 35 літ довелося йому жити і творити в такому визначному мистецькому центрі, як Берлін", – підкреслював С. Гординський.

Як уже відомий на той час графік, В. Масютин з Риги, де він народився 24 січня 1884 року в сім'ї полковника Миколи Васютина з Чернігівської губернії, і матері, предки якої були німецького походження, 1922 року переїхав до Німеччини, де відразу отримав чимало різноманітних замовлень. Разом з мистцем з Полтави Іваном М'ясоєдовим творчо почав працювати у театрі і кіно, через що був тісно пов'язаний з українською громадою та діячами української культури в діяспорі.

У Берліні В. Масютин постійно жив, творив і тут же помер. За своє майже 72-річне життя, яке можна розділити на два важливі періоди мистецької творчости, він проілюстрував численну кількість літературних творів, а в ґравюрній техніці та медальєрстві створив кілька серій медалів.

Надзвичайної ерудиції графік проілюстрував „Дванадцять" – найвидатнішу поему Олександра Блока; поеми Олександра Пушкіна „Руслан і Людмила", „Мідний вершник" та „Бахчисарайський фонтан". Визначний майстер створив високопрофесійні графічні зображення для байок давньогрецького поета Езопа, творів Миколи Гоголя й Оноре де Бальзака.

Про високу майстерність ґравера свідчить його обкладинка, з портретом Івана Мазепи, для ілюстрованого щотижневика „Бюлетень польсько-український", заснованого 1932 року у Варшаві Володимиром Бончковським, польським публіцистом.

У видавництві „Гелікон", В. Масютин видав підручник німецькою й російською мовами „Ґравюра і літографія" (1922). Володіючи добре німецькою мовою ще з молодих років, друкував численні статті у німецькій пресі.

Серед найцікавіших робіт довоєнного періоду належить ґравюрний портрет Тараса Шевченка (1936). У половині 1930-их років В. Масютин почав створювати медалі з зображенням українських національно-історичних постатей. Серед них були медалі з портретами княгині Ольги та князів Олега, Ігоря, Святослава, Володимира, Ярослава, Мономаха, Данила, Романа й Анни Ярославни. З козацьких часів були портрети Сагайдачного, Богдана Хмельницького, двох Дорошенків, Івана Виговського, Северина Наливайка, Івана Богуна, Івана Підкови, Івана Сірка та багатьох інших, а також портрети Т. Шевченка, М. Гоголя, Симона Петлюри тощо.

Всі ці праці, хоч виготовлені в гіпсових відливках – опісля декотрі з них відлив С. Гординський у бронзі – свідчать, що їх створила рука великого майстра і знавця української історії.

Василь Масютин. Ілюстрація до поеми Олександра Пушкіна „Бахчисарайський фонтан".

До мистецької спадщини В. Масютина належать ще й 28 скульптурних творів, серед яких залишились погруддя українських гетьманів, в котрих можна бачити силу незламної волі, життєвої стихійної енергії.

В. Масютин також є автором низки олійних картин і портретів і навіть фантастичних повістей, статтей на мистецькі теми, наприклад, „Раса й мистецька творчість", що появилася на сторінках львівського мистецького журналу „Мистецтво", число 1 з 1935 року.

Павло Лопата,
Торонто

Веселка...

(Закінчення зі стор. 13)

Львівському державному коледжі декоративного та ужиткового мистецтва ім. Івана Труша та Львівській академії мистецтв. З 2001 року бере участь у мистецьких виставках та акціях в Україні, мала персональні виставки в Еспанії, Німеччині, Фінляндії, Туреччині та Польщі. Її твори є в багатьох приватних колекціях.

Олена Онуфрів

Мистецтвознавець Олександра Філоненко так оцінила творчість мисткині: „Живопис О. Онуфрів вражає насамперед саме своєю живописністю та південною пристрасністю, яскравістю кольориту, неначе цей живопис не зі Львова, а з самого серця тропіків, з берегів південних морів“.

О. Онуфрів. „Квітка“.

Навчаючись на відділенні художнього скла, О. Онуфрів працювала із кольором, тож її роботам властива особлива чуттєвість.

Маленькі сюжети з подорожей до Англії, Греції, Еспанії відкривають світ її захоплень культурою інших народів.

О. Онуфрів малює також Україну: сонячні поля, міські вулиці, вікно у вечірнє місто, які жевріють спогадами про наше минуле.

Адреса музею: 2249 W. Superior St., Chicago, IL 60612. Тел.: (312) 421-8020.

Концерти до 95-річчя музичної академії

КИЇВ. – Національна музична академія України – провідний вищий спеціяльний музичний навчальний заклад – відзначила минулого року своє 95 річчя. Досвід Київської державної консерваторії, яка зараз носить ім’я академії, став унікальним для вітчизняної мистецької освіти.

Фундаментом для створення консерваторії було музичне училище в Києві, засноване в 1868 році, а також ініціятива його тогочасного директора Володимира Пухальського, педагогів училища та громадськости міста. Першим, хто висловив думку про відповідність навчального процесу в музичному училищі критеріям освіти в консерваторії, був Антон Рубінштейн в 1859 році. Потім цю ідею підтримав Петро Чайковський – під час перебування в Києві в 1890 році, та Сергій Рахманінов.

Київська консерваторія офіційно відкрилася 3 листопада 1913 року. Перший ректор В. Пухальський зробив спробу поєднати в навчальному закладі професійний академізм з важливими шарами вітчизняної культури – народнопісенним та релігійно-духовним. Він запросив до праці у консерваторії видатних діячів музичної культури.

В 1934 році в консерваторії був відкритий композиторський та історико-теоретичний факультети, завідувачами катедри стали Борис Лятошинський та Андрій Ольховський, в 1938 році було відкрито катедру народних інструментів. В 1940 році Київській консерваторії було присвоєно ім’я П. Чайковського.

Нова сторінка в історії консерваторії розпочалася з проголошенням Незалежности України. За високі педагогічні та науково-творчі досягнення, значний внесок у розвиток музичної культури держави указом Президента України від 5 вересня 1995 року Київській консерваторії надано статус Національної музичної академії України ім. П. Чайковського.

Сучасна академія по праву вважається одним з провідних центрів музичної культури і освіти. Інтелектуальний рівень закладу визначає його професура – вихованці не тільки Київської, але й Московської, Львівської, Одеської, Харківської, Донецької консерваторій. Серед професорів: композитори – Мирослав Скорик, Євген Станкович, відомі музикознавці, піяністи, скрипалі, віолончелісти, дириґенти-хормайстри.

Цьогорічний навчальний рік з першого вересневого дня був насичений концертами, конференціями та презентаціями, присвяченими ювілеєві. В навчальному корпусі академії відкрита портретна ґалерія ректорів. 5 грудня 2008 року у великій залі відбувся концерт, на якому виступали хор, симфонічна, камерна та духова оркестри, студентська капеля бандуристів, інші творчі колективи.

Наталя Строчан

Національна музична академія України.

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

131. Книги малих пророків. Пророк Міхей

Цього пророка звуть Міхеєм з Морешету на відміну від пророка Міхея – сучасника Іллі та Єлисея. Міхей стверджував, що Північне царство Юдеї, де він жив, загине з рук асирійців, тому що юдеї чинять несправедливість до ближніх. Але після нещасть настане відновлення і юдейський народ побачить месіянські часи. Саме пророкові Міхеєві належить славетне пророцтво про місце народження Ісуса Христа: „Ти ж, Вифлеєме-Ефрато, занадто малий єси, щоб бути між тисячами Юди. З тебе вийде той, хто має бути Володарем в Ізраїлі, Його походження з давніх давен, з днів споконвічних“ (5:1). І далі: „І стане, і буде Він пасти Господньою силою, величністю Йменя Господа Бога Свого, і осядуть вони, бо Він стане великий тепер аж до кінців землі“ (5:3).

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Ню-Джерзі.

У нашій церкві щонеділі, о 9:30 ранку відбувається „Українська година“, яку складають спільна молитва і заняття Біблійної школи.

Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії.

Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net.

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Виставка...

(Закінчення зі стор. 13)

них з цього щедрого дару, який є одним з найбільших дарунків в історії музею.

Багатий творчий доробок М. Мороза полягав у прославленні природи у різних її видах. Його видатну творчу кар'єру можна поділити на три періоди: ранні роки в Україні (1923-1944), роки іміґрації в Німеччині (1944-1949) та роки в Америці (1949-1992).

У 1920-1930-их роках М. Мороз був учнем, а згодом асистентом Олекси Новаківського, видатного педагога й одного з найбільш впливових мистців західньої України тієї епохи. У 1928 році М. Мороз виїхав до Парижу, де він перебував до 1930 року. Там він освоїв структуру картин Поля Сезанна і свавільну кольористику Анрі Матіса. Він теж учився у славнозвісній Академії Жюляна. У 1931 році М. Мороз виїздив разом з О. Новаківським до Італії, яка з часом стала важливою творчою опорою для М. Мороза.

Творчий шлях М. Мороза радикально змінився під час Другої світової війни. Він був змушений покинути рідну землю, мандруючи спершу до Німеччини, а в 1949 році – до Америки, де оселився з родиною.

Під час свого перебування в Америці він багато подорожував, документуючи різні місцевості. Між найбільш вражаючими творами на виставці – малого формату картини з 1970-их років, які зображають Куфштайн в Австрії та італійські місцевості Флоренцію, Венецію і Форум Романум.

М. Мороз глибоко вкорінився у життя української діяспори. Деякі з його картин, наприклад, численні види Церкви св. Івана Хрестителя у Джувет, Ню-Йорк, зображені у різні пори року, є не менш відомі глядачам, ніж сама місцевість.

Найхарактернішою рисою творчости М. Мороза є його відданість пейзажеві, і в цьому він найбільш послідовний.

На виставці експоновано праці, виконані протягом понад 60 років. Разом зіставлені, вони дають краще розуміння незаперечного зв'язку між раннім та пізнім періодами його творчости. Численні морські пейзажі, виконані в 1960-1970-их роках у штаті Мейн, нагадують ранні малюнки берегів Чорного моря. Його краєвиди могутніх гірських хребтів у Кольорадо перегукуються зі зображеннями Альп 1940-их років. Коли ми дивимося на різноманітні, блискуче виконані краєвиди Кетскильських гір, то відчуваємо їхній глибокий зв'язок з ранніми краєвидами, створеними ще в улюбленому Космачі, в Карпатах.

Мистецька творчість М. Мороза інтимно пов'язана з його українською ідентичністю. Проте, слід оцінити його міжнародний кругозір. Наприклад, в Америці М. Мороз створив багато краєвидів, які зображують мальовничі місцевості від узбережжя штату Мейн до Ґренд-каньйону. Таким чином М. Мороз посів важливе місце серед найвидатніших американських пейзажистів другої половини XX ст.

Цією виставкою Український музей продовжує програму „У пошані до приватних колекціонерів", започатковану у 1998 році, організовуючи серію виставок, присвячену колекціонерам, які дарами істотно збагатили збірки музею.

Український музей, який знаходиться при 222 Схід 6-та вулиця (між 2-ою і 3-ою авеню), відкритий від середи до неділі, від 11:30 до 5:00 год. За інформаціями телефонуйте на число: (212) 228-0110. Електронна пошта: info@ukrainianmuseum.org. Відвідайте музей в Інтернеті: www.ukrainianmuseum.org.

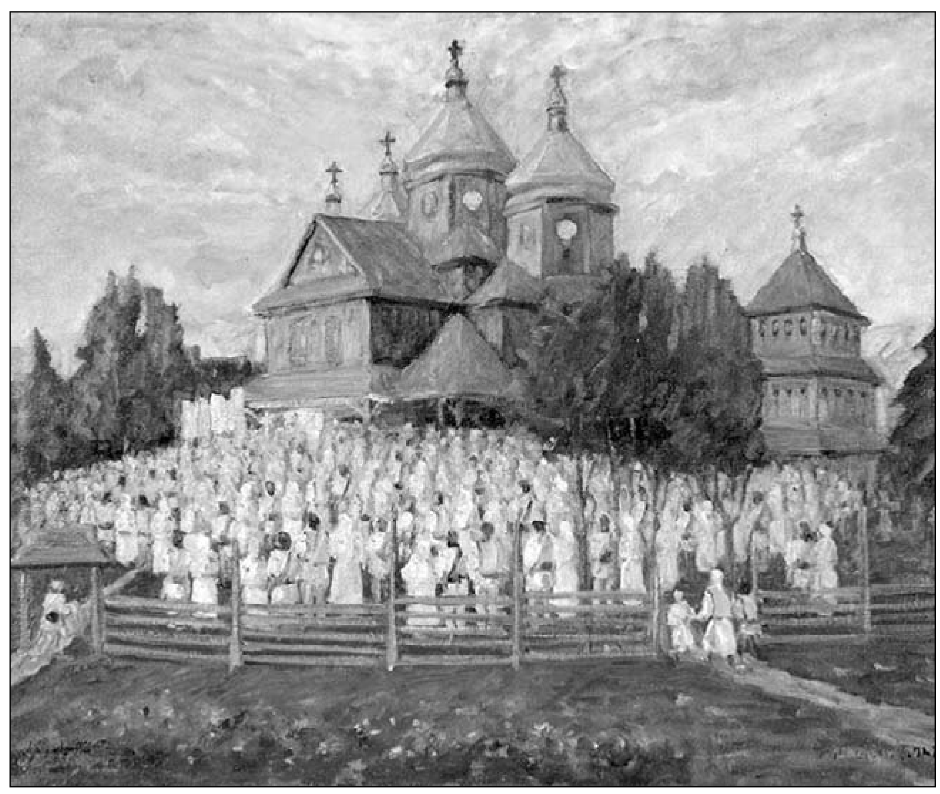

Михайло Мороз. „Портрет дружини" (полотно, олія). 1948 рік.

Пресове бюро
Українського музею

Михайло Мороз. „Присмерк, вечірня молитва, річка Скогері" (дошка, олія). 1966 рік.

Михайло Мороз. „Празник храму в Космачі" (полотно, олія). 1942 рік.

З нагоди уродин
бажаємо
бабці Олі
здоров'я, радости
та многих літ

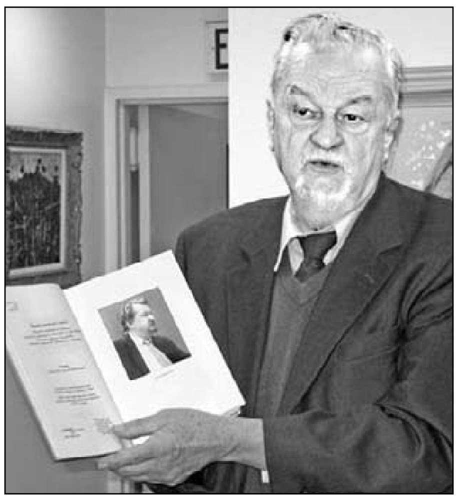
Юрко, Оксана,
Арета та Яремій Тритяк

НОВІ ВИДАННЯ

На перехресті культур

На перехресті культур: Збірник наукових праць на пошану Леоніда Рудницького з нагоди його 70-річчя. Редактори: Альберт Кіпа, Олег Купчинський. Львів-Філядельфія, 2008, 749 ст.

Збірник видано з участю Наукового Товариства ім. Шевченка, Львівського національного університету ім. Івана Франка, Українського Вільного Університету, Київського національного лінґвістичного університету. Книга охоплює десятки наукових статтей 40 авторів – українською, англійською, німецькою, італійською, польською мовами, що розподілені за тематичними рубриками: „Про Леоніда Рудницького та його рід” (2), „Літературознавство” (19), „Мовознавство” (5), „Церква, культура” (3), „Історія та історичні науки” (11).

Леонід Рудницький з новою книгою.

Названим статтям передує розлога передмова Олега Купчинського „Леонід Рудницький – учений, педагог, громадсько-культурний діяч”, в якій окреслено життєвий шлях і творчий доробок ювіляра. Як зазначається в передмові, Л. Рудницький – філолог, ґерманіст, славіст, україніст, професор, академік Національної академії наук України, з Науковим Товариством ім. Шевченка пов’язаний працею більш як 40 років, а безпосередньо з НТШ в незалежній Україні – 17.

Багатство наукового ужинку ювіляра за останні 50 років відбито в надрукованих тут таки „Матеріялах до бібліографії праць Леоніда Рудницького” пера Миколи Рудницького. Учений заанґажований у багатьох галузях гуманітарних наук: літературознавстві (компаративістика, українська література), мови і перекладознавства, історичних наук, Церкви та культури, театрознавства, етнологічних (етично-моральних та психологічно-дидактичних) питань громадянського суспільства, біографістики.

Серед авторів збірника – відомі вчені з різних країн, культурні діячі України та діяспори: Дмитро Павличко, Анатолій Погрібний, Микола Сулима (Київ), Роксолана Зорівчак, Ярослав Дашкевич (Львів), Альберт Кіпа, Марк Томас (Філядельфія), Володимир Косик (Мюнхен), Людмила Пекарська (Лондон) та інші.

Читач знайде у книжці багато фотоілюстрацій, документів, що друкуються вперше. Зокрема любителям історії дипломатії варто звернути увагу на детальні персоналії та інші реквізити українських дипломатичних установ за кордоном, наведених у статті Володимира Трембіцького (Ню-Йорк) „Два дипломатичні корпуси України (1917-1924)”.

Сергій Панько

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи“

Роман Коритко. „Путятинці – опільське село над студеним потоком“. Автор на основі архівних документів та джерел, усних переказів, народних леґенд, спогадів осіб старшого покоління, описує славну і водночас трагічну історію села від найдавніших часів. Видавництво „Тріяда плюс“, Львів, 2008 рік.

Наталія Іщук-Пазуняк. „Леся Українка: ідея свободи України у спектрі світової цивілізації“, розвідки і доповіді. У книжці доктора філософії зібрано її філологічний доробок, а також статті, присвячені проблемам творчости Лесі Українки. Видання розраховане на школярів, учнів ліцеїв з поглибленим вивченням української літератури, студентів і викладачів вищих навчальних закладів, усіх шанувальників українського слова. Видавництво ім. Олени Теліги, Київ, 2008 рік.

Олександер Шугай. „Притча про хату або через чужі пороги“, роман. У книзі мова про драматичні події 1960-их років – спорудження Берлінського муру і Карибську кризу, коли внаслідок авантюрної політики СРСР світ опинився на межі Третьої світової війни. Видавництво „Дніпро“, Київ, 2008 рік.

Симон Наріжний. „Українська еміґрація“, культурна праця української еміґрації між двома світовими війнами. Частина перша, друге видання. Автор аналізує культурну та суспільно-громадську діяльність національної еміґрації і засвідчує багатовимірний феномен її життя й творчости. Багато ілюстрована. Розрахована на фахівців з історії України, викладачів вищих шкіл, студентів. Видавництво НТШ, Львів-Кент-Острог, 2008 рік.

Видання журналу „Бористен“. „Про Голодомор — вустами молодих“. Статті та вірші. До книги ввійшли статті, роздуми, поезії сучасної молоді, яка по-своєму розкриває наслідки цієї трагедії для нації. Видавництво „Пороги“, Дніпропетровськ, 2008 рік.

Іван-Зиновій Головінський. „Психологія в Україні. Історична перспектива.“ Переклад з англійської мови та редагування доцента Київського національного університету ім. Тараса Шевченка Оксани Сліпушко. Видавництво „Аконіт“, Київ, 2008 рік.

Вірляна Ткач і Ванда Филипс. „В іншому світлі“, антологія української літератури в англомовних перекладах авторів та в театральних дійствах мистецької групи „Яра“. Це двомовна антологія української літератури, що містить твори українських письменників, а також добірку українського фольклорного матеріялу, в оригіналі та в перекладі. Видання подає біографії авторів і перекладачів, історію вистав мистецької групи „Яра“ та фотографії з вистав. Видавництво „Срібне слово“, Львів, 2008 рік.

ПЕРЕЖИТЕ І НЕ ЗАБУТЕ

Українці в жорнах сталінських репресій

Сибірська каторга

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська обл. – У жорна страхітливої сталінської машини репресій потрапила в 1945 році родина Галінських – Анна й Володимир, їхні сини, які сповідували ідею здобуття незалежности України.

У рядах вояків-повстанців спочатку був старший син Микола, молодші його брати – Михайло та Євген теж перейшли підпілля Організації Українських Націоналістів (ОУН). Під час облави службовці НКВД заарештували Михайла. Його засудили на 10 років ув'язнення у воркутинських таборах на півночі Росії.

„У 1946 році ми дізналися, що під час облави на Волині в криївці підірвав себе мій брат, – згадує 77-річний Є. Галінський. – Батьки змушені були переховуватись. Я переховувався у Котові. Потім нашу сім'ю виселили, в 1947 році. Ми встигли взяти з собою тільки крупи й хліб. Довго везли нас у „товарняку" в Кемеровську область, у поселення Байдаєвка. Там, у холодному бараку, жили десятки змучених, хворих людей, котрі мусили щодня тяжко працювати. Під оком комендатури я працював на лісоскладі. Виловлювали з ріки важкі колоди дерев, складали в штабелі, робили матеріяли для шахт. Промучилися там до осені 1956 року".

Є. Галінський одружився в 1952 році на спецпоселенні з Марією, родом з Мужилова. Через рік у них народилась дочка Оля. Після повернення у власну хату їх не пустили. Поневірялись в чужих оселях. З великими труднощами Є. Галінський знайшов працю слюсаря в бережанському автопарку. Житла не було, не раз ночував на двірці.

У 1957 році народився син Роман. Дружина змушена була деякий час проживати з дітьми в селі у родичів. В автопарку бракувало водіїв, і Є. Галінський став водієм на наступні 44 роки. Він часто згадує роки юности, переховування від більшовицької влади, важку, виснажливу працю в сибірських таборах, короткі хвилини відпочинку, що гуртували спецпоселенців. У такі хвилини згадувались рідні й близькі, наспівувались задушевні українські пісні, мріялось про краще майбутнє.

Є. Галінський упевнений, що страждання не були марними. Це приклад мужности для всіх прийдешніх поколінь українців.

На штабелюванні лісу в сибірській тайзі.

За Україну молилися і в таборах

У довжелезному списку жертв більшовицького режиму є й родина Гавдидів з Тростянця, одного з найбільш нескорених повстанських сіл Галичини. Тяжкі випробування випали на долю цієї сім'ї: батька Михайла, матері Євгенії, їхніх дітей Миколи, Стефанії, Антона, Анни, Михайлини.

Батьки вчили своїх дітей ремеслу. Антін був чудовим столяром, Микола – шевцем, Анна – кравчинею. Наймолодша Михайлина навчалась у Бережанській гімназії, згодом – у Рогатинській учительській семінарії. У 1939 році вступила до ОУН. „У квітні 1944 року, – згадує Михайлина Гавдида, – коли фронт ішов на Захід, дирекція семінарії всіх учнів атестувала позачергово. Нам видали на руки атестати за спеціяльністю вчителя молодших класів. Патріотично налаштовані хлопці йшли в УПА, дехто зголосився в дивізію „Галичина". Дівчата-семінаристки записалися на вишкіл санітарок чи зв'язкових. До січня 1945 року я була в підпіллі УПА (псевдо „Тамара"), але й пізніше, аж до репресій, не поривала зв'язків із повстанцями. Здебільшого виконувала роботу кур'єра".

Взірцем для всієї родини був Антін Гавдида. Його Провід ОУН послав у Карпати для вишколу старшин у польових умовах. Він керував будівництвом партизанського табору, а згодом став ройовим УПА (псевдо „Корінь"). Під час великої облави був схоплений червоними окупантами разом з побратимами-повстанцями, серед яких були Олексій Ликтей, Дмитро Ликтей, Ілярій Бабій, Петро Жишка, Микола Жишка, Антін Русин, Антін Михайлюк, Василь Ликтей, Іван Сус. Після жорстоких допитів В. Ликтея та М. Жишку звільнили, а інших засудили на смерть. Згодом смертну кару замінили на 25 років каторжних робіт у холодній Росії – в Республіці Комі. Тяжка доля спіткала їх у Воркуті, Інті, інших містах півночі.

Родина Гавдидів перед виселенням.

Червоні сатрапи вивозили до Сибіру цілі сім'ї. У вантажні вагони напихали до 100 осіб, котрі душилися від смороду, антисанітарії. Більшовики не давали людям навіть води. Маленькі діти злизували лід і сніг з цвяхів, дощок. Трупи енкаведисти скидали з вагонів прямо в сніг.

Сім'я Гавдидів опинилася 21 листопада 1947 року в Сталінську (тепер Новокузнецьк) Кемеровської области. Точніше, у бараках шахти „Заряновка". Змучені, голодні, обезсилені люди змушені були йти п'ять кілометрів у 40-градусний мороз. Деякі старші падали й замерзали. Недовго жив у неволі й батько – менш ніж за місяць, 13 грудня, він помер від хвороб і великої туги за домівкою, за рідними людьми.

Мерців складали в конюшні. Коли назбирувалось до 300 тіл, складали їх штабелями на причепи і тракторами вивозили на цвинтар у поселенні Абашево. З померлих знімали одяг і взуття. Через шість років після смерти батька померла мати.

У 1950 році в сибірській неволі М. Гавдида вийшла заміж, а у 1956 році, після дев'яти років каторжних робіт, повернулася в Тростянець.

З проголошенням Незалежности України душа її ожила і тепер разом з молодими 84-річна Михайлина Потикун (Гавдида) мріє про єдність і розквіт України.

Тетяна Будар

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", грудень 2008 р.

250 дол.	20-ий Відділ УНС	Гемтремк, Миш.
100	Бруґеман Павліна і Ворен	Скенектаді, Н. Й.
60	Петришин Володимир	Кренфорд, Н. Дж.
55	Новак Ірина	Мілвокі, Виск.
	Пелешук Степан	Стемфорд, Кон.
	Пилишенко Володимир	Рочестер, Н. Й.
	Воловодюк Володимир	Четем, Н. Дж.
50	Делкевич Люба	Рочестер, Н. Й.
45	Федун Базилій	Шардон, Огайо
	Леуш Іван	Роян, Квеб., Канада
	Шевчук Наталія	Вашінґтон-Твп., Н. Дж.
40	Савицький Роман	Кротон-он-Гадсон, Н. Й.
25	Біраковський Богдан	Коледж-Пойнт, Н. Й.
	Блюй Адріян	Дірборн-Гтс., Миш.
	Геврик Степанія	Едмонтон, Алб., Кан.
	Лебедович Міляс	Савана, Джа.
	Процик Володимир	Асторія, Н. Й.
	Запорошенко Микола	Карбондейл, Іл.
	Субчак Леся	Кентон, Огайо
20	Дац Петро	Клівленд, Огайо
	Пасельська Степанія	Парма, Огайо
	Зайців Лариса	Ворен, Миш.
15	Біч Галина	Альтамонте-Спр., Фла.
	Бойчук Марія	Дрешер, Па.
	Билень Ярослав	Чикаґо, Іл.
	Гальчук Ярослав	Ст-Кетерінс, Онт., Кан.
	Юрчик Ірина	Ню-Йорк, Н. Й.
15 дол.	Лоско Іван	Чикаґо, Іл.
	Питель Петро	Твін-Лейкс, Виск.
	Раки Анна і Володимир	Ню-Йорк, Н. Й.
	Рінник Йосиф	Мілтавн, Н. Дж.
	Сенечко Лев	Чикаґо, Іл.
	Захарків Лідія	Рочестер, Нч Й.
10	Бабій Ольга	Рослідейл, Мас.
	Багнівський Олександер	Елкгарт, Інд.
	Блага Іванна	Рочестер, Н. Й.
	Хомик Антін	Порт-Шарлот, Фла.
	Дуда Рожа	Ґлестонбирі, Кон.
	Філь Микола	Летам, Н. Й.
	Яремчук Роман	Ню-Йорк, Н. Й.
	Кобзан М.	Ст-Кетерінс, Онт. Кан.
	Крам Марко	Лос-Анджелес, Каліф.
	Китастий Петро	Лівонія , Миш.
	Лищик Микола	Перт-Амбой, Н. Дж.
	Петрі Леона	Болінґбрук, Іл.
	Плавюк Роман	Монреаль, Квеб., Кан.
	Рудницький Осип	Ворен, Миш.
	Сендзік Віра	Трентон, Н. Дж.
	Сімбровський Віліям	Антіох, Іл.
	Сидоряк Ярослав	Гілсборо, Каліф.
	Тур Степанія	Асторія, Н. Й.
	Запотоцька Ірина	Янґставн, Огайо
	Бартошик Зеновій	Львівська обл., Україна
8	Бобак Ярослав	Норт-Порт, Фла.
5 дол.	Берович Галина	Сільвер-Спрінґ, Мд.
	Чайка Володимир	Тернопільська обл., Укр.
	Гаргаї Анна і Віліям	Ґарфілд, Н. Дж.
	Грамяк Мирон	Норт-Порт, Фла.
	Гринчук Текля	Дітройт, Миш.
	Яросевичі Дарія і Мирон	Давнерс-Ґров, Іл.
	Ковальчук Лідія	Ню-Говп, Па.
	Кришталович Ярослава	Клівленд, Огайо
	Куйдичі Ніна і Іван	Вайнленд, Н. Дж.
	Квасовська Ірина	Таберґ, Н. Й.
	Літепло Семен	Бруклин, Н. Й.
	Лоза Уляна	Бафало, Н. Й.
	Малицький Олександер	Калґарі, Алб., Канада
	Мельницький Петро	Вініпеґ, Ман. Канада
	Оришчин Борис	Лейквуд, Кол.
	Семчишин Віктор-Ілія	Гартфорд, Кон.
	Серкез Степан	Полк-Сіті, Фла.
	Смага Анна	Сиракюз, Н. Й.
	Спіндура Віліям	Лівонія, Миш.
	Тершаковець Юрій	Маямі, Фла.
	Василишин Михайло	Бронкс, Н. Й.
	Возняк Дмитро	Елмвуд-Парк, Н. Дж.
	Разом:	**1,573 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети

ФІЛАТЕЛІЯ

Земські поштові марки в Україні

Цікавим розділом колекціонування поштових марок є випуски земств Російської імперії, зокрема в Україні, де у 1865-1917 роках було випущено в обіг 827 марок в 43 повітах, а також 15 повністок в чотирьох повітах. Першими випустили свої марки в 1866 році Верхньодніпровське земство на Катеринославщині і Дніпровське в Таврії.

Земська пошта стала вислідом указу царя Олександра II про повітові земські установи, за яким частину функцій управління державою було передано місцевим органам. Оскільки державна пошта доставляла листи лише у міста, виникла потреба створити поштову мережу між повітовими містами і селами, а для оплати послуг випускати марки. Випуск марок був спершу самодіяльністю земств, але з 1870 року держава не тільки визнала законність земської пошти, а й визначила свої вимоги до марок.

Земські марки мали відрізнятися від державних. Коли у Мелітополі випустили дві марки, подібні до державних, то їх негайно конфіскували. У висліді цього земські марки мали велике розмаїття форм, розмірів і малюнків.

Земська пошта повністю обслуговувала тільки дві губернії імперії – Херсонську і Пермську, але була розвинена в Україні у Катеринославській, Полтавській і Харківській губерніях.

Відповідно і число випущених земських марок визначалося потребами пошти. Найбільше було їх випущено в Полтавському земстві – 94 і Лохвицькому – 75. Але певною мірою це пояснювалося також тим, що у Полтаві на чолі поштової служби був голова губернського земського зібрання Павло Ганько – пристрасний філателіст, тому у Полтаві і Лохвиці було випущено значно більше марок, ніж їх потребувала місцева пошта. Звісно, що від продажу цих знаків поштової оплати земства діставали додаткові фонди до своїх бюджетів.

Марка Полтавського земства на відзначення 200-річчя Полтавської битви (1909 рік).

Одна з найперших земських марок була випущена в Золотоноші у 1880 році.

На початку ХХ ст. колекціонери почали розкуповувати тиражі нових земських марок в міру їх появи з друку. Наприклад, у 1876 році Кербер, який постачав марки колекціонерам, купив в Старобільському повіті Харківської губернії 1,112 щойно випущених земських марок.

Подекуди земства випускали не марки, а штемпельовані конверти. З'явилися також випуски спеціяльних земських марок. Так, в Тираспільському повіті Херсонської губернії були випущені земські марки за 5 копійок для приватних листів і пакетів, а також для казенних – безкоштовні. В Лубнях на Полтавщині марки мали місце для зазначення номера реєстрації відправлення на пошті. Також подекуди випускали марки на відзначення історичних подій.

Усе ж урядові не сподобалося розмаїття земських марок і він в 1884 році зажадав розміщення замовлень на їх випуск в Експедиції виготовлення державних паперів. Якість земських марок від цього зросла, але оригінальність була втрачена.

Левко Хмельковський

Марка Вовчанського земства на Харківщині (1883 рік).

Земська марка з Кременчука (1914 рік).

Марка Полтавського земства (1912 рік).

Марка з Лохвиці (1916 рік).

Марка Мелітопольського повіту (1867 рік).

Марка Зіньківського земства на Полтавщині (1910 рік).

Службові марки з Тирасполя (1875 рік).

Марки земської пошти, уніфіковані державою. Зліва: Константиноград (від 1922 року – Красноград) на Харківщині і Полтава (1913 рік).

Лист до Павла Ганька з полтавськими земськими марками.

До 65-річчя...

(Продовження зі стор. 5)

лись навіть на відновлення Пласту, який поляки ще в 1930 році розв'язали... Нам у цю акцію включитися трудно". З. Зелений далі пише, що „нам усім стало тоді ясно, що УЦК ніяк не може анґажувати себе в цю акцію". Зрештою, в цій справі 24 квітня 1944 року Відділ молоді при УЦК скликав нараду з Громадською колеґією, яка у складі ред. М. Добрянського, мґр. Євгена Жарського, д-ра Івана Німчука, проф. Степана Левицького, інж. Романа Олесницького, д-ра Ю. Старосольського, д-ра Олександра Тисовського і д-ра Миколи Шлемкевича вирішила:

Відділу Молоді УЦК в ніякій формі до акції набору хлопців не анґажуватися; з відомих причин явно проти акції не виступати, але при кожній нагоді обережно їй протидіяти; якщо не вдасться переконати владу про шкідливі наслідки воєнної служби для неповнолітньої молоді і якщо набір таки відбудеться, тоді слідкувати, щоб принцип добровільности був збережений і щоб хлопці мали згоду батьків; з огляду на фізичний недорозвиток дітей, домагатися віку добровільно зголошених хлопців від 16 років – вгору; домагатись допуску представників УЦК до опіки над добровільно зголошеними хлопцями під час їхньої служби.

У зв'язку з цим, пише З. Зелений, „Кубійович доручив мені... виготовити докладний плян опіки УЦК над хлопцями і його своєчасно передати Гавптові".

Тоді ж, у квітні, Гавпт від імені А. Бізанца просив З. Зеленого організувати для німців „короткий курс про українські справи", Галичини, зокрема „життя українців під Польщею... про рух і зацікавлення молоді, про школи тощо... покищо інші справи їх не цікавлять".

Згідно з книжкою З. Зеленого, курс для німців тривав від 24 квітня до 4 травня, в ньому брало участь 40 німців. Як підкреслює З. Зелений, українські прелеґенти подбали, щоб зорієнтувати німців у наших проблемах, про визвольні змагання, політичні прямування до незалежности, „про те, які зацікавлення має наша молодь, як глибоко вона прив'язана до рідної культури та до рідної землі, які її релігійні відчування та потреби, ... що молодь і старше громадянство творять одну нерозривну цілісність, і що ту молодь не легко буде відірвати від рідного ґрунту".

Як згадує З. Зелений, 7 травня, в домі родини Кузьмовичів Гавпт проговорився, що „з не загрожених фронтовими діями теренів будуть набирати молодь добровільно, але з небезпечних місць – таки силою, бо німці не хочуть залишити большевикам людського матеріялу".

(Закінчення в наступному числі)

Ділимося сумною вісткою,
що 26 грудня 2008 р.,
після довгої хвороби
відійшла у вічність
на 80-му році життя наша
найдорожча
МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА і ТЕТА

СВ. П.

ГЕНРІЄТА (ҐЕНЯ) КУРІЦА

з дому ОЛЕЙНІКОВ

Нар. 24 травня 1928 р. у Дніпропетровську, Україна

Похоронні відправи відбулися у вівторок, 30 грудня 2008 р. в церкві св. Йосифа в Чікаґо, а відтак на цвинтарі св. Миколая в Чікаґо.

Залишені у глибокому смутку:

син - ЮРІЙ з дружиною АРЕТОЮ та дітьми ДІЯНОЮ, ВІКТОРІЄЮ і ЮРЧИКОМ
донька - ТЕРЕСА з мужем ТАРАСОМ ЯВОРСЬКИМ
сестра - ВАНДА БАГМЕТ
племінниці - НАТАЛКА з мужем ЛЕНСОМ ВІМС та донею ОЛЕКСАНДРОЮ
- ГАЛИНА з мужем МАТВІЄМ ОДЕҐААРД та донею СОФІЄЮ
- КАТЕРИНА БАГМЕТ з донею ЕВОЮ
свати - БОГДАН і РОКСОЛЯНА СІРІ з родинами
МИХАЙЛО і АННА ЯВОРСЬКІ з родинами

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 20-го січня 2009 р.
в Ню-Йорку упокоїлася в Господі моя
найдорожча ДРУЖИНА

СВ. П.

маґістер фармації

ДІОНІЗА НЕНАДКЕВИЧ

з дому Самотій

нар. 17-го березня 1924 р. у Львові, Україна.

Похоронні відправи відбулися в суботу, 24-го січня 2009 р. в похоронному заведені Рівердейл-он-Гадсон, Бронкс, Н.Й., а відтак на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

муж - МИКОЛА НЕНАДКЕВИЧ
сини по братові - КРИСТИН САМОТІЙ з родиною
- СЛАВОМІР САМОТІЙ
далека родина в Україні і Польщі
близькі приятелі і знайомі в США

Вічна Її нам'ять!

....

Пожертви в пам'ять Покійної можна складати на Український Католицький Університет у Львові (Ukrainian Catholic Education Foundation, 2247 W Chicago Ave., Chicago, IL 60622) або на Катедру св. Юра у Львові (чеки виписувати на: Nicholas Nenadkevich, 246 W 256th Street, Riverdale, NY 10471; in "memo" say for St. George Cathedral in Lviv).

Ділимося сумною вісткою, що 26 грудня 2008 р.
відійшла у вічність наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і СЕСТРА

СВ. П.

АННА БЛАШКІВ

нар. 16 липня 1917 р. в селі Ільник, Україна.

У великому смутку залишилися:

донька – ВІРА БІЛАН з чоловіком МИРОНОМ і родиною в Україні
сини – ІГОР з дружиною ІЛЕНЬ
– ЛЮБКО з дружиною ДАРКОЮ і дітьми МИХАЙЛОМ, ГАННУСЕЮ й МАРІЄЮ
невістка – СТЕФА з родиною в Україні
сестра – МАРІЯ ЗУБКО в Австралії з дітьми ВОЛОДИМИРОМ, ІРЕНОЮ й КАТРУСЕЮ
свати – МИХАЙЛО й АННА ЗАХАРКО.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Приятелями,
що 20 січня 2009 р. відійшла у вічність на 74-му році
життя, заосмотрена найсвятішими Тайнами,
наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

СВ. П.

ХРИСТИНА ЛЕОНАРД

з дому ФЕДУН

Залишилися у глибокому смутку:

чоловік – РИЧАРД
донька – КАТРУСЯ з чоловіком БИЛОМ ШЕШАТІ
син – ВОВКА МАЦИК з дружиною АЙРІН
внуки – МАРКО МАЦИК
– ВІЛІЯМ МАЦИК
– МИШЕЛ МАЦИК
сестри – МАРІЯ САВИЦЬКА
– ЛЮБОВ ІВАНЧУК
ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів просимо складати пожертви у світлу пам'ять Покійної на Український Музей в Ню-Йорку.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ
повідомляє своїх членів та громаду, що
20 січня 2009 р. відійшла з цього світу

СВ. П.

Маґістер фармації

ДІОНІЗА НЕНАДКЕВИЧ

з дому САМОТІЙ

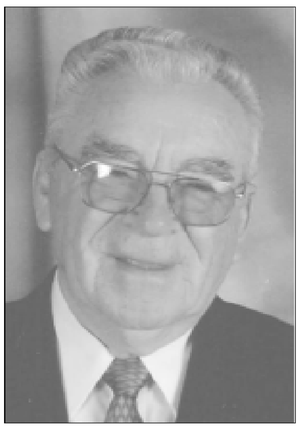
нар. 17 березня 1924 р. у Львові,
член НТШ-А.

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Їй пам'ять!

УПРАВА НТШ в АМЕРИЦІ

За мову і зміст
посмертних оголошень і подяк
редакція не відповідає.

**Зі смутком повідомляємо, що 13 січня 2009 р.
у місті Goleta, CA помер наш дорогий
ЧОЛОВІК, ТАТО і БРАТ**

СВ. П.

ДМИТРО МИХАЙЛОВИЧ МЕЛЬНИК

нар. 20 жовтня 1921 р. у Ясініві, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 22 січня 2009 р., поховання в п’ятницю, 23 січня на Goleta Cemetery у Goleta, CA. Покійний проживав і працював в Нюарку та Ірвінґтоні, Н. Дж. Був членом Першої Української Баптистської Церкви в Ню-Джерзі.

З переходом на пенсію переїхав до Simi Valley, а потім до міста Goleta, CA, де служив Богові в Першій Українській Баптистській Церкві.

Залишив у смутку:

дружину – АННУ
сина – ЯРОСЛАВА з дружиною ДЖЕНІС
братів – ВАСИЛЯ і ЯРОСЛАВА з родинами в Ясініві, Україна.

Вічна Йому пам’ять!

**Ділимося сумною вісткою, що в п’ятницю,
7 листопада 2008 р. відійшов у вічність
на 93-му році життя наш найдорожчий
БАТЬКО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ**

СВ. П.

ГРИГОРІЙ КОЗЯР

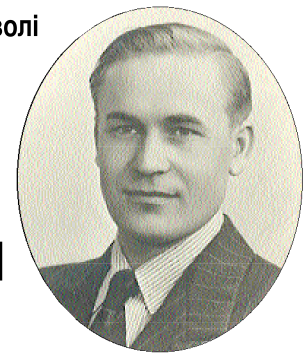
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 10 листопада 2008 р. в Українській католицькій церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Дірборн Гайтс, МІ, а 15 листопада 2008 р. на Українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

У глибокому смутку залишилися:

дочки – мґр КАТРУСЯ КОЗЯР МАКСИМЮК з мужем СТЕПАНОМ
– АГАФІЯ КОЗЯР ГЛИНКА з мужем ІВАНОМ
внуки – ХРИСТИНКА СТЕФА МАКСИМЮК
– д-р ІРИНА ГЛИНКА
– ВІТАЛІЙ ГЛИНКА з дружиною ГАЛЕЮ
правнук – ГРИГОРЧИК ГЛИНКА

Вічна Йому пам’ять!

**Ділимося сумною вісткою, що з волі
Всевишнього відійшов від нас у
вічність наш найдорожчий
ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДУСЬ**

СВ. П.

ВАСИЛЬ ПИЛИПОВИЧ ЯРОШ

нар. 16 лютого 1921 р. на Полтавщині.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 16 січня 2009 р. о год. 10-ій ранку в православній церкві св. Андрія Первозваного.

Похований на Українському цвинтарі св. Андрія у Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина – ІРИНА
донька – ТАЇСА з чоловіком АНТОНІЄМ
син – ВІКТОР з дружиною ЛІНДОЮ
син – ДИНИС з дружиною КЕТІ
внуки – АНДРЮ, АМАНДА, ЕРІК, ДАНІКА і ПІТЕР ЯРОШ та АЛЕКС і АЛІНА ТОМАІНЕ.

Вічна Йому пам’ять!

**Із сумом сповіщаємо, що 8 січня 2009 р., на 93-му
році життя відійшла у засвіти**

СВ. П.

ЕЛИСАВЕТА (ЛЮСЯ) ПАЛАДІЙ-ПОРИТКО

**народжена на Буковині,
довголітня мешканка Гантеру, Н. Й.**

ПАНАХИДА відбулася у середу, 14 січня 2009 р. в похоронному заведенні Aston Basagic Funeral Home у Гантері, Н. Й.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА відбулася в четвер, 15 січня у церкві св. Івана Хрестителя у Гантері, Н. Й., а опісля похорон на українському цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У смутку залишилися:

син, БОГДАН ПОРИТКО з дружиною НАТАЛІЄЮ і сином ДАНКОМ, МІКА з чоловіком, родина, приятелі й парафіяни Гантеру та околиці.

Вічна Її пам’ять!

KYIV MOHYLA FOUNDATION OF AMERICA

***Києво Могилянська Фундація Америки
та Національний Університет
“Києво Могилянська академія”***
*ділиться сумною звісткою, що у липні 2008 року
відійшов у вічність*

ІГОР КОЦУР

***Людина, котрій була небайдужа доля України.
він багато років допомагав Україні і був
щедрим меценатом багатьох українських організацій.
Пан Ігор Коцур розумів важливість виховання
української молоді і багато допомагав
Києво Могилянській Академії
Він залишиться в пам’яті всіх хто його знав
надзвичайно шляхетною і щедрою людиною.***

*Висловлюємо щире співчуття
родині та дітям Покійного*

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040 • adukr@optonline.net*

СТЕФАН ВЕЛЬГАШ
Професійний продавець забезпечення УНС
STEPHAN J. WELHASCH
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
548 Snyder Ave., Berkeley Heights, NJ 07922
Toll Free:1-800-253-9862/3036, Fax: 973-292-0900
E-mail:swelhasch@unamember.com

ЛОНГИН СТАРУХ
Професійний продавець забезпечення УНС
LONGIN STARUCH
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
tel.: 800-673-5150 • 845-626-2058
e-mail:lvstaruch@aol.com

ЮРІЙ Б. КОРДУБА
Адвокат
Emphasis on Real Estate, Wills, Trusts and Elder Law
Ward Witty Drive, P.O.Box 249, Montville, NJ 07045
Hours by Appointment! Tel. (973) 335-4555

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

• НА ПРОДАЖ •

На продаж апартамент у Львові на Площі Ринок, 81кв.м. В дуже доброму стані. Щоб оглянути знімки пишіть на **e-mail: headpain 2000@aol.com** або **тел.: (847) 770-3332**

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

DNIPRO CO.

•Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни • Грошові перекази у всі країни світу • Українські та европейські компакт диски • Українські сувеніри та хустки •Телефонні картки: 80 хв. розмови за 5 дол.

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA, PA
688 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Тел.: (973) 373-8783	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 728-6040
(888) 336-4776		

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:
- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 30-літнім досвідом!
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail:computopr@aol.com

• РІЗНЕ •

*Куплю **картини** старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: (312) 330-0956 Михайло

Реклама – ключ до успішного бізнесу!